

Nr. 17 (64) aprilie 1992

SHOW

★ Interviu inedit cu Freddie Mercury (1984)
★ Veți putea cânta corect "Black Or White"
★ de aici încolo
★ Tesla și testament
★ Programe radio de la Contact și Uni-Plus
★ Post Uni-Fan)

★ Despre
muzica din țara
Olimpicii
★ Impresi de vară
★ Ecopop 92
★ Jazz

VASILE STICARU
își continuă dialogul cu PR&S

Ad Rose despre Izy Stralin și plecarea lui din trupă la sfârșitul anului războiului, războiul său permanent cu mișocul și mitocul, primul interviu în media și reputația lui de bigot, homofob și misogin. Amintiri care povestește despre traumele psihice suferite în copilărie. Amintiri care povestește despre tatăl său natural și acuzatii grave aduse tatălui său vitreg.

de toate DE TOATE de toate DE TOATE

● The Sisters Of Mercy colaborează cu Ofra Haza la reînregistrarea piesei lor din 1983, Temple Of Love. Noua versiune, de 8 minute, se va numi „Temple Of Love 1992: Touched By The Hand Of Ofra Haza”. În același timp (mai exact pe 27 aprilie) va apărea în Marea Britanie o compilație cu 19 piese conținând materiale rare din perioada 1980-1983. Titlul culegerii: „Some Girls Wonder By Mistake”. ● Grace Jones s-a declarat foltimentară în urmă cu două săptămîni la New York. Datoriile ei către stat depășesc cifra de un milion de dolari. Jones (36 de ani), născută în Jamaica și-a început cariera ca manechin la Paris, a explicat instanței că problemele ei financiare au început la sfîrșitul anilor '80, cînd a fost arestată pentru deținere de cocaină. A fost nevoită să pună la dispoziția Curții bunurile ei valorînd 338.000 de dolari. Acum speră să obțină un contract de disc cu Island Records. ● Steve Harley And Cockney

Rebel și-au reluat turneele prin Marea Britanie. ● Gipsy Kings la Royal Albert Hall în zilele de 22 și 23 aprilie. ● Trupa heavy japoneză Loudness s-a despărțit de solistul ei american Mike Vescera. Se presupune că va reveni vocalistul inițial, Minoru Niihara. ● Exodus lucrează la cel de-al 5-lea album dar nu fără probleme. Rob McKillop a plecat la Piranha unde activează Paul Balloff (fost solist la Exodus) și bateristul Tom Hunting (to ex-Exodus). Pe noul disc s-ar putea să figureze și o preluare din repertoriul The Rolling Stones. ● O trupă nouă pe firmamentul rock-ului din Los Angeles: The Scream (puteau figura și la rubrica noastră A-Z). Albumul de debut, Let It Scream s-a bucurat de o primire favorabilă din partea specialiștilor (nota 8 în Metal Hammer). Chitaristul nu este altul decît Bruce Bouillet, fost la Racer X (cîștig cu Paul Gilbert, care azi se află la Mr. Big). Basistul John Alderete a fost și el la Racer X. Ceilalți componenți sînt John Corabi (solist vocal) și Wal Woodward III (tobe). ● Producătorul noului album

Protector a fost Mille Petrozza de la Kreator. ● Senatorul american Robert Byrd a solicitat cenzurarea mai drastică a video-clipurilor muzicale, „pentru că ele prezintă pînă, poliștii și soldații drept fas-

ciști, opresori, isterici și demodați. În schimb, toți cei care se opun instituțiilor statului și autorităților sînt glorificați și învâ-

din culise vocile spun că tratativele cu impresarii grupului s-au blocat. Să așteptăm anunțul oficial din partea celor de la Festival Show! ● Albume care au ieșit în ultimele săptămîni în Marea Britanie: Check Your Head — The Beastie Boys (cu 20 de titluri noi), Chaka Khan — The Woman I Am (solista născută la Chicago încearcă să recu-

EURO POP BOOK '92

Centre D'Information du Rock et des Varieties a editat o nouă lucrare de mare importanță pentru toți cei care se ocupă de showbiz într-un fel sau altul. 1032 de pagini, peste 12.000 de adrese de case de discuri, agenții de impresariat, artiști, publicații de specialitate. În această lucrare figurăm cu 3 pagini (realizate în ultima clipă de redacția P.R. & S.). Poate a oferi lumii întregi cit mai multe date despre mișcarea pop-rock din țară cei interesați sînt rugați să ne contacteze în vederea cîrții din 1993 la care deja se culeg informațiile necesare. Vom reveni cu amănunte.

TOP MATINAL

TOP MATINAL — Ediția a 17-a
26.04.1992, ora 9:20

- 1 BIG HOUSE — DOLLAR IN MY POCKET
- 2 BLACK CROWES — TWICE AS HARD
- 3 MARTIN GORE — COMPULSION
- 4 MEN AT WORK — WHO CAN IT BE NOW?
- 5 METALLICA — UNFORGIVEN

PROPUNERI:

PETER CETERA — GLORY OF LOVE

TOP SLOW

TOP SLOW — Ediția 17 (87)
(25.04.1992)

- 1 RICHARD MARX — HAZARD
- 2 TEN SHARP — YOU
- 3 GUNS N'ROSES — DON'T CRY
- 4 SIMPLY RED — FOR YOUR BABIES
- 5 QUEEN — DON'T TRY SO HARD
- 6 SANDRA — SEAL IT FOREVER
- 7 METALLICA — THE UNFORGIVEN
- 8 G. MICHAEL & E. JOHN — DON'T LET THE SUN GO DOWN ON ME
- 9 ZUCCHERO — MADRE DOLCISIMA
- 10 ROBBY VALENTINE — OVER AND OVER AGAIN
- 11 GENESIS — DREAMING WHILE YOU SLEEP
- 12 U2 — LOVE IS BLINDNESS
- 13 ROLLING STONES — FANCYMAN BLUES
- 14 SHEENA EASTON — EVERYONE WHO FALL IN LOVE
- 15 ELSA — QUELQUE CHOSE DANS MON COEUR

PROPUNERI:

N.K.O.T.B. — IF YOU GO AWAY
ROBERT PLANT — ANNIVERSARY

UNI PLUS RADIO

Top 20 „Nice Fuckin' Ballads”

Ediția 33

1. MR. BIG — To be with you; 2. FAITH NO MORE — Edge of the world; 3. NIRVANA — Polly; 4. MAGNUM — Only a memory; 5. STEVE VAI — For the love of god; 6. TESLA — What you give; 7. QUIREBOYS — Whippin' boy; 8. WHITE LION — You're all I need; 9. GUNS N' ROSES — Don't cry; 10. OZZY OSBOURNE — Mama, I'm coming home; 11. KINGDOM COME — Should I; 12. OZZY OSBOURNE — Time after time; 13. SLAUGHTER — Fly to the angels; 14. RICHIE SAMBORA — Stranger in this town; 15. SKID ROW — Quicksand Jesus; 16. THE CULT — Edie; 17. CONTRABAND — Bad for each other; 18. IRIS — Cine mă strigă în noapte; 19. L. A. GUNS — I found you; 20. XYZ — When I found love.

PROPUNERI:
GARY MOORE — Nothing's the same; BAD ENGLISH — Time stood still; CANDLEMASS — The edge of heaven.

REALIZATOR: DIANA SINGER

Adresa: C.P. 131, OF.P. 7, Sector 4, București

Program radio

LUNI	19-21 — ELECTROPOP
6-6 — AZILUL DE NOAPTE	21-23 — ROCK BY REQUEST
12-14 — TOP ELECTRONIC TUDOR	VINERI
19-20 — TOP 20 „NICE FUCKIN' BALLADS”	15-17 — COUNTRY MUSIC
21-23 — MUZICA ELECTRONICA	19-21 — TOP POP
23-24 — LIPSTICK TRACES	21-23 — YO RAP IS MOVING
MARTI	23-24 — TAKE FIVE
24-1 — LIPSTICK TRACES	SÎMBĂTA
15-17 — REGGAE MUSIC	24-1 — TAKE FIVE
19-21 — TOP NOSTALGIC	15-17 — TOP SLOW
21-23 — DIALOG ROCK	19-21 — MUSIC BY REQUEST
23-21 — METAL MIX	21-23 — POP HITS U.S.A.
MIERCURI	DUMINICA
24-6 — METAL MIX	9-12 — MOZAIC
17-19 — TOP-PE SĂRITE	12-15 — MUSIC 4 PLEASURE
21-23 — MUSIC BOX	17-19 — DOMENICA ITALIANA
23-24 — SONIC REDUCER	19-21 — TOP 30 „KILL WITH POWER”
JOI	21-23 — MUZICA CLASICA
24-1 — SONIC REDUCER	23-24 — AZILUL DE NOAPTE
17-19 — STORIA DEL ROCK	

lui într-o aură romantică. „Senatorul a concluzionat: „Dacă vom admite în continuare ca violența, sadismul, aroganța, blasfemia și pornografia să fie văzute de milioane de ochi de copii, să nu ne mirăm că societatea noastră se va prăbuși, ca roasă de lepră”. Au și americanii tovarășii lor! ● Martin Gore și Suzanne au devenit părinții unui băiețel, Andy Fletcher și Grainne ai unei fetițe iar Dave Gahan a divorțat de soția sa Joanne. Perioada de „familie” a celor de la Depêche Mode a luat sfîrșit iar acum cei 3 se află într-un studio din Madrid pentru înregistrarea unui nou LP, care ar urma să apară în primăvara lui 1993. Știrea provine din revista Popcorn (aprilie). Greu de crezut că în astfel de condiții vom avea parte de ei la Brașov. Nu vreau să vă dezamăgesc, dar

cerească pozițiile obținute cu Im Every Woman sau I Feel For You), Santana cu „Milagro” pe care apar ca invitați Miles Davis și John Coltrane (materiale introduse prin sampling). ●

A. P.

POP, ROCK & SHOW

Publicație săptămînală editată de

Curierul național S.A.

ANDREI PARTOȘ

redactor șef,

GABRIEL FLOREA

secretar general de redacție,

ORLANDA DELADI,

reporter special,

ION ȘERBAN,

tehnoredactor,

CLAUDIA NICULESCU,

RAISA VLASOV, corectori,

VICTOR CIOBANU,

realizator copertă

ALEXANDRU ANDRIES, din noua serie 1992, titluri și vignete

ADRESA REDACȚIEI:
București, Sector 1, Str. Ministerului 2-4, telefon 15 02 00/886, SERVICIUL DE DIFUZARE „P.R. & S.”, „Curierul național”, „Curierul național — Magazin”, poate fi contactat la numărul de telefon: 15 32 29.

Tiparul — Regia Imprimeriei Naționale — Imprimeria „COREST”, București

de toate DE TOATE de toate DE TOATE

AXL ROSE

de vorbă cu ☆ STELELE ☆ Star Talk

Cu numai câteva minute înainte, Axl Rose, tolnit pe dusemeaua vlei sale închiriate din Las Vegas, pomenise despre lipsa lui de liniște. Acum, ca și cum declarația lui ar fi avut nevoie de o confirmare, se aude o bătaie în ușă. Rose se ridică și merge să deschidă. Pe jumătate învaluit în beznă de afară, în fața ușii stau două fete cu răsufletul tăiat în urma cursei cu „obstacole” proaspăt încheiate.

„Îți dai seama prin ce am trecut numai ca să-ți putem spune „Bună seara”, spune prima. „Eu sunt aici pentru că m-a cărat ea”, spune cea de-a doua. „Nu sunt o fană Guns N'Roses”. Dacă ar fi să ținem seama de reputația lui Axl, reacția lui ar trebui să fie de iritare sau cel puțin un zimbet gen „Ce ți-am spus?”. Dar Rose le invită pe cele două să așeze bagajele și să înceapă să le pună întrebări: „Sunteți de pe aici? Cum vă cheamă? Cum de m-ați găsit? În timp ce povestea se derulează — fetele reușiseră să păcălească o recepționer — Rose pare fermecut. La fel și musafirii sale. Vizita lor durează aproape o oră în care Rose se dovedește a fi o gazdă perfectă — face bancuri, le invită la cină, se amuză chiar de mișcările brăzdașe ale fetelor („Și la zi: mine ai da, gînd să intri la timp sau nu?”). Când pleacă au impresia că până la urmă este cel mai natural lucru din lume să pici nevinovat pe capul unui om pe care nici măcar nu-l cunoști.

Este ajunul unui concert vindut cu mult timp înainte, spre sfîrșitul lui ianuarie, și Rose este într-o dispoziție foarte bună. Să-l prinzi în astfel de toane și chiar atunci cînd ți-a acordat o audiență, îți pare o adevărată minune, dacă ai avut ocazia să-l prinzi și în celelalte toane, cînd o discuție cu el echivala cu a înfrunța o ploaie de gloante. Vorbestele foarte rapide, aproape că nici nu respiră și chiar cel mai inofensiv comentariu i se poate părea o insinuație. Este un sentiment deosebit de nepăcut să te afli în aceeași încăpăre cu Axl Rose atunci cînd nori de furtună îi umbresc privirea, adunați de cine știe ce lucru pe care tocmai i-l ai spus. Cea mai bună descriere a acestui sentiment este o dorință acută de a leși afară, repede. Dar Rose poate fi, alături, un partener de conversație dezarmant — și formidabil — dacă-l prinzi într-o pasă bună. Cînd este relaxat pare că savurează lupta (verbală) pe care o presupune un interviu și este absolut imposibil să-l îndepulezi. Spune-i că o mare parte a publicului îl crede răsfățat și te va surprinde aprofundat. Informează-l că un personaj din ultimul roman al lui Stephen King îl descrie ca pe un rahat și el te va întreba cu speranță în glas „Era un personaj pozitiv sau negativ?” Cu cît subiectul este mai dur, cu atît mai multă convingere îți vor oferi opiniile lui. Cu prilejul acestei discuții Axl s-a avîntat și de terenuri accidentate. A vorbit despre ex-chitaristul Izzy Stradlin și despre plecarea sa din trupă la sfîrșitul anului trecut. S-a referit și la intruziunile lui la spectacole, la permanentul său război cu media, la reputația sa de misogin, homofob și bigot. Tot aici povesteste pentru prima oară despre traumele psihice suferite în copilărie, care au jucat un rol important în evoluția personalității sale. A povestit și despre niste amintiri profunde tulburătoare, în legătură cu tatăl său natural, care l-au fost revelate cu ajutorul terapiei de regresie și de asemenea l-a adus grave acuzații tatălui său vitreg. (Tatăl natural al lui Rose n-a putut fi descoperit pentru a-l confrunta cu aceste declarații. Rudelul lui îl crede mort. Fratele lui Axl, soră lui și un prieten de familie au confirmat acuzațiile aduse tatălui său vitreg. Mama

lui și tatăl vitreg n-au dorit să facă nici un comentariu). Vorbind despre copilăria lui, Rose a afișat acel alt de rău aer de vulnerabilitate care odată a făcut-o pe Sinead O'Connor să spună că „are o figură care te îndeamnă să-l iei la tine acasă și să-l omenesti cu o farfurie de supă”. Probabil că, mai mult decît orice, acest surprinzător aer de fragilitate suprapus caracterului său

publicului cu 180 de grade impotriva lui.

A.R. — Eu cred că modul în care mass media a prezentat întâmplarea m-a făcut pe mine să par singurul vinovat. Și nu cred că eu am fost vinovatul. Vinovații sînt aceia care au început să arunce cu fel de fel de chestii. Aveam o mare problemă cu oamenii care au venit la concertul acela. Noi le-am dat un show de 90 mi-

(SCUZAȚI-MI ÎNTIRZIEREA)

Rep. — Dar ce se întîmplă înainte să urci pe scenă? Ce te face să întirzi?

A.R. — Masecul cu care lucrăm în turneu îmi masează gleznele. În permanență îmi scrietesc gleznele în timpul show-ului. Am niște glezne foarte sensibile. Întotdeauna au fost așa. După-ala am nevoie de masa pentru spate, pentru că spatele meu este foarte so-

cumpărat toate gîscurile, dar m-am săturat de purtarea la. Vin la spectacol și tu întirzi două ore și eu trebuie să jurez a doua zi. Te doare-n fund de mine?”

A.R. — Dacă m-ar dura în fund aș ieși pe scenă la timp și-aș face un show de rahat. Le-aș spune să se ducă dracului. As sta jos, aș cînta fals și nu mi-ar păsa. Dar îmi pasă și îmi pasă prea mult de mine ca să fac asta. Nu-l înțeleg pe oamenii care spun: „Trebuie să merg la lucru dimineața”.

Rep. — Nu te deranjează niciodată, cînd ești pe scenă și vorbești mulțimii despre lucruri care te frîmîntă într-adevăr, că lumea îți răspunde în același fel, indiferent despre ce ar fi vorba?

A.R. — Cred că da. Dar s-a întîmplat și altfel, cînd am avut primul nostru concert în Dayton, Ohio. Nî se spusese că sîntem o trupă perfectă pentru America lui David Duke. Și, la dracu' cu David Duke, nu-mi place deloc că flu asociat cu numele asta. Am întrebant mulțimea „Asta ați înțeles voi: că sîntem rasisti și voi venind la concert ne susțineți? Dar nu e cazul?” I-am întrebant: „Asta e tot ce ați înțeles voi din discul „Do cocaine and party” (Drogați-vă și petreceți)? Pentru că dacă este așa eu plec acasă. Nu pentru asta am venit aici! Am discutat cu publicul despre chestiile astea. Am primit cîteva răspunsuri interesante. Modul în care au reacționat a fost puțin diferit decît de obicei. Era liniște în unele locuri și se aclama în altele. Atî fi putut să crezi că stau și se gîndesc la ce le-am spus.

Rep. — Mulți oameni cred că „Axl este incredibil de bogat și faimos. N-ai trebui să se plîngă de nimic, dar o face de cîte ori îl vezi. Nu-l decît un pusti răsfățat”.

A.R. — Asta așa e.

Rep. — Crezi?

A.R. — Cîteodată da. Da. Sînt într-adevăr un răsfățat. Eu m-am răsfățat. Dar mî sînt bine așa. E ceva nou pentru mine să mă răsfăț. Și după-ala, sînt multe lucruri de care mă plîng, e adevărat, dar sînt lucruri de care toți oamenii se plîng, numai că n-o fac în public.

Rep. — Ca de exemplu?

A.R. — Ca de exemplu să-ți dai afară pe unul dintre spectatori care ne strică show-ul. Cea mai mare parte a oamenilor de scenă s-ar duce la unul dintre oamenii de ordine și totu s-ar petrece în liniște. Eu nu, întrec cîntecul și-i spun tipului: „Am o surpriză pentru tine: ai dat banii degeaba pentru că o să pleci acasă”. Și dacă el mă la cu texte de genul: „Hai încoace dacă ai curaj, să-ți trag un șut în fund” îi răspund: „N-ai să-mi tragi un șut în fund pentru simplul motiv că pleci acasă. Noi facem un show, sînt 20.000 de oameni care vor să-l vadă și n-o să-l strici tu. Tu pleci”. Pentru că dacă sar la el, de pe scenă, să ne batem și concertul se termină, publicul nu e prea mulțumit.

Rep. — De ce sînt nevoia să te repezi la el? De ce nu încerci să-l ignori?

A.R. — De ce l-ăs ignora?

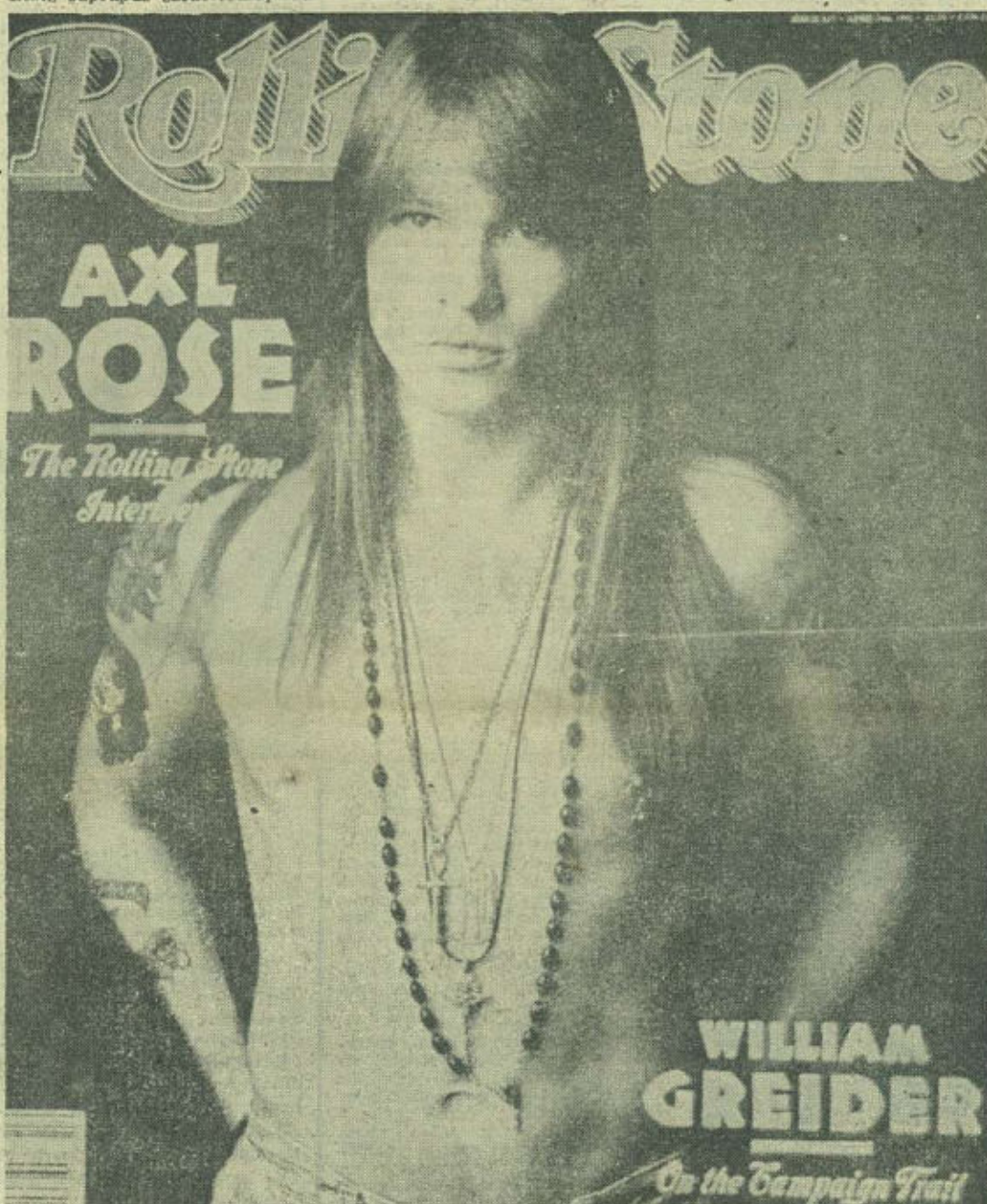
Rep. — De ce ar trebui să dai atenție unei asemenea persoane?

A.R. — De ce n-ar trebui? Și de ce n-ar trebui să mă răfulesc cu el public? Eu nu mă duc să văd o trupă care nu-mi place. Și dacă cineva vine la G N'R din acest motiv și ne spune „Plecați acasă, nu vă vrem!” adică, dacă dai un party la tine acasă și cineva vine numai să-ți spună că ești de rahat toată noaptea, la un moment dat îl dai afară. În timp ce sîntem pe scenă, aia este casa noastră iar publicul este oaspetele nostru. Și n-o să mă convingă nimeni că nu am dreptate, numai pentru că una ra nu le convine cum gîndesc.

Traducere și adaptare după „ROLLING STONES”

ANCA LUPEȘ

(Va urma)

violent l-au creat lui Axl o personalitate atît de distinctă și complexă în aceeași seară în care acest interviu a avut loc Amy, soră lui Axl, trecînd prin fața hotelului Mirage, s-a oprit să admire frîntii albi imperiale de pe frontispiciul a ceea ce. A remarcat cît de fascinante pot fi aceste creaturi feroce și totuși pîrînd atît de blinde. „Exact ca Axl”, a spus cineva, absent. Amy a rîs, realizînd că descrierea pe care tocmai o făcuse i se potrivea de minune fratelui său.

Rep. — Ce crezi că gîndesc oamenii despre tine?

A.R. — Știu că este o chestie de dragoste și ură. Sînt oameni care sînt mari fani ai mei și oameni care mă urăsc cu adevărat.

Rep. — Sînti că opinia publică despre tine s-a schimbat?

A.R. — Majoritatea chestiilor care apar în presă sînt negative, dar cred că, pe de altă parte, cîștigăm mulți fani, oameni de vîrstă diferite cărora le place într-adevăr ceea ce facem. Există un sentiment bun în mulțime, un sentiment cald pentru noi.

Rep. — Ce poftă să-mi spui despre St. Louis? După iures, ROLLING STONE a primit scrisori de la oameni care spuneau că sînt sătui pînă-n gît de arroganța ta și că nu-ți mai pasă de fanii tăi.

A.R. — Și de-asta s-a întîmplat scandalul? Asta spui?

Rep. — Nu. Dar cred că momentul acela a rotit părerea

note. Le-am dat ceea ce trebuia să le dăm. Și le-am dat un spectacol bun. Ei au vrut mai mult și eu crezută că pot avea, indiferent de ceea ce credeam sau simțeam noi. Cînd noi spunem „Fuck St. Louis” ne referim la cei care au distrus locul acela. Ei se știu foarte bine cine sînt, noi nu ne referim la nimeni altcineva. Indiferent dacă eu am sărit de pe scenă din cauza unui aparat foto sau nu, asta nu-i un motiv pentru a devasta o sală. Se anunțase că ne vom întoarce pe scenă, dar luresul s-a întîmplat mai rău decît în timpul concertului.

Rep. — Încă un lucru care-i exasperază pe oameni, este nerespctarea orei de începere. De ce începeți cu întirzieri așa de mari?

A.R. — De obicei mă ghidez după ceasul meu interior, cel mai bine mă simt pe scenă seara tîrziu. Nimeni nu-mi merge bine pînă seara tîrziu. Și este spectacolul nostru. Eu nu vreau să-l fac pe oameni să stea și să-ștepte — asta mă înnebunește. Acea oră și jumătate sau două ore pe care le întirzi sînt un ind pentru mine, pentru că îmi doresc să existe o cale prin care să pot ieși de unde sînt și să flu în stare să fac față. Eu întirzi întotdeauna. O să-mi scriu în testament ca la moartea mea, la înmormîntare coșciugul să întirze o oră și jumătate și cînd o să ajungă, pe părțile laterale să scrie cu litere aurite „SORRY, I'M LATE”

licitat. Apoi sînt exercițiile vocale. Este o terapie pe care am început-o în februarie (1991) și sînt de-abia la începutul ei. Adică, dacă ai o emoție mare și peste patru ore începe show-ul trebuie să-ți cum să-ți stăpînești vocea astfel încît să nu te trezești că te lași în mijlocul lui „Jungle”. Este foarte greu să susții un show cînd ceva teribil mi se întîmplat în viață. Am avut unul în Finlanda în care nu puteam înțelege de ce fac ceea ce făceam. M-am uzeat jos în timp ce cîntam „Civil War” și-mi urmăream buzele mișcîndu-se, mă uitam la microfon, la roadies și totu s-a oprit. Asta nu prea arată a show bun. Noi sîntem pe scenă pentru a da tot ce putem. Și dacă asta înseamnă să întirziem două ore ca spectacolul să lăsă bine atunci întirziem. Eu iau foarte în serios tot ce fac.

Rep. — Crezi că fanii tăi îți iau problemele în serios? Cîteodată oamenii se uită la celebrități nu ca la alți oameni ci ca la niște obiecte sau posesiuni — să admire arta sau muzica nu le mai ajunge. Oamenii trebuie să simtă că te posedă.

A.R. — Da. Asta-i o chestie al dracului de ciudată. Și nu le place deloc cînd îl fac să înțelegă că, de fapt, eu mă au. Cîteodată nu sînt nici măcar al meu.

Rep. — Hai să spunem că un fan te-ar oprit pe stradă și ți-ar spune: „Te ascultă, ți-am

VASILE ȘEICARU

„E adevărat că nu avem studii de specialitate, dar știm pe ce... «stradă» mergem”

Rep.: În aceste spectacole, în afară faptului că sînt 5-6 nume mai există vreo idee sau totul e o insiruire de momente fără nici o legătură între ele?

V.S.: Atunci cînd spectacolul se bucură de aplauze sîntem tentați să afirmăm că nu a fost o susă. Dar tot susă e! Un amalgam de artiști din diferite domenii care intră pe scenă într-o ordine stabilită înaintea spectacolului de cel mai în vîrstă, cu... mai multă experiență. Spectacolul are un titlu, dar nu are o anumită idee. Totul depinde de demnitatea fiecărui artist, ca măcar numărul lui să nu fie o susă. M-am obișnuit ca eu să fac un mic spectacol, în spectacol. Dialoghez cu publicul, răspund la bilețelele care mi vin din sală, explice unele piese..., uneori le spun cîteva

avea un post al nostru... Crezi că ar fi primită în cardex o piesă folk, chitară și voce, chiar dacă interpretul are calități și minulește foarte bine chitara? Sigur nu! Ar fi aruncată la coș. Piesa trebuie orchestrată.

Rep.: Dar nici voi nu ați început cu piese orchestrate. De ce crezi că pentru a se impune un tînar folk-ist are neapărat nevoie de orchestrație?

V.S.: Cu noi a fost altceva. Noi am fost impuși. E un adevăr și trebuie spus. Acest gen de muzică a apărut într-un moment în care lumea nu asculta și nu vedea decît emisiuni dedicate lui Ceaușescu. Trebuia ceva nou și a luat ființă Cenaclul Flacăra. Așa au apărut și interpreții de muzică folk. Dacă aveai talent, erai promovat. Nu

ci a fost respectat criteriul valoric?

V.S.: La început, da. Atît timp cît conducătorul Cenaclului a avut încredere în cel care făcea primele vizionări, da. Apoi însă, după 1990, cînd spectacolele au început să se desfășoare pe stadioane, au pătruns în Cenaclu și non-valori. Dar așa cum au apărut așa au și dispărut.

Rep.: Tu în ce an ai intrat în Cenaclu?

V.S.: În 1977.

Rep.: Cînd zici valori, la cine te gîndești?

V.S.: Domn Stănculescu, Mircea Vintilă, Vali Sterian, Nicu Alifantis, Victor Socaciu... L-am văzut pe scena Cenaclului și pe Dan Andrei Alda. Nu era în Cenaclu pentru că ar fi aderat la acest gen de spectacol, el pentru că el avea ceva foarte important de spus. Apoi, Florian Pittis, Radu Gheorghe. Au mai fost și alții, talentați (un duet — Ecoul, de exemplu), care s-au pierdut.

Rep.: Tu afirmi că Cenaclul a fost singurul care a promovat acest gen. Dar „Primăvara baladelor”?

V.S.: Și „Primăvara baladelor”. Dar și la acest festival în jurul era un „personaj” — Păunescu, alături de el Mircea Vintilă, Doru Stănculescu. Păunescu se consulta cu acești oameni. Cel care cîștiga premiul la „Primăvara baladelor” intra în Cenaclu. Eu nu am fost chiar de la început în Cenaclu, dar știu că erau spectacole extraordinare. Se spuneau povești, un interpret cînta 10-15 piese într-o tîcere desăvîrșită a sălii.

Rep.: În comparație cu alți tîneri de vîrstă voastră, voi, în perioada Cenaclului, ați avut și avantaje materiale.

V.S.: E adevărat. Dincolo însă de avantajele materiale (care nu erau chiar așa cum se afirmă azi prin unele ziare. Pentru 7-8 ore de spectacole luam 500 de lei), era plăcerea de a apărea pe scenă cu piețe, în costum de blue-jeans. Și asta într-o perioadă în care nu aveau voie căci nu era etic.

Rep.: Dacă tu ai fi unul dintre organizatorii unui festival de folk, cum ai vedea cele 3 zile de spectacol-concurs?

V.S.: În primul rînd presecția trebuie făcută foarte riguros. Pe seară să nu fie mai mult de 8-10 concurenți pentru ca juriul să poată asimila ceea ce se cîntă, să se poată pronunța corect asupra valorilor. Juriul să fie format doar din oameni de mare calitate. Televiziunea nu trebuie să lipsească și dacă nu poate transmite în direct concursul, s-o faci în alte zile, la ore de maximă audiență. Cîștigătorii, în special, trebuie să apară pe post. Pentru recital l-aș invita pe Alexandru Andries, Nicu Alifantis, Mircea Vintilă, Mircea Baniclu, Ștefan Hrușcă, Victor Socaciu, Dănuș Bertzi, Anda Calugăreanu, Florian Pittis... Sper să nu fi uitat pe cineva. Sorin Mînghiat creșcă va fi și el prezent. Interpreții să apară pe scenă doar cu chitară; nu cu bandă, nu cu orchestră. Așa mi se pare corect.

Rep.: Te consideri avantajat în vreun fel de Televiziune, avînd în vedere că în ultima perioadă ai beneficiat de cîteva apariții?

V.S.: N-ăs spune avantajat. E drept că am avut o apariție de 15 minute, la o oră de maximă audiență, și o apariție în direct la emisiunea lui Doru Dumitrescu.

Rep.: Dintre soliști români, de muzică pop care ți-a reținut în mod deosebit atenția?

V.S.: Gabriel Cotabîță. Nu neapărat pentru repertoriul său, ci pentru ceea ce face el pe scenă. În rest, în noul val nu pot afirma că sînt valori. Celor foarte tîneri as vrea să le dau un sfat: să nu se multumescă cu faptul că acum sînt la atenția publicului. Abia din acest moment trebuie să muncească mai mult.

A consenat
- ANDREI PARTOS

A-Z OF HEAVY METAL THRASH AND HARD ROCK

TROUBLE TRIBE. Tot din New York și tot din 1988 dar cu o orientare diferită. Metal bazat pe bluesul melodic. Discul din 1990 editat de Chrysalis le poartă numele. Componentă: Jimmy Driscoll (vocal), Stephen Durrell (tobe), Eric Klaasstad (bas), Adam Cacht (chitară).

TRIXTER. Despre acest grup am mai scris, așa că ne rezumăm la datele stricto. Lansare în 1984 la Paramus (N.J.). Componentă Pete Loran (vocal), Steve Brown (chitară), P.J. Farley (bas), Mark Scott (tobe). Ani de zile au cîntat în anonim, iar în ultima vreme presa muzicală le-a făcut o reclamă masivă pentru faptul că sînt foarte tîneri. Au concentrat cu Stryper, Dokken, Poison, Scorpions și au șansa simpatiei casei de discuri Mechanic/MCA care-i susține. Al doilea disc este programat pentru acest an. Primul, apărut în 1990, n-a avut prea mare circulație în Europa.

TESLA. Grup format în 1983 la Sacramento. Componentă: Jeff Keith (solist vocal), Troy Lucketta (tobe), Frank Hannon (chitară), Tommy Skeoch (chitară), Brian Wheat (bas). Hard-

TESTAMENT

care le reflectă în textele pieselor. Două-trei materiale din alte reviste, decît sursele acestui serial, vor întregi imaginea despre acest valoros grup.

THROBS Grup format în 1988 la New York, tributar muzicii anilor '70. Solistul vocal, Sweetheart a cîntat împreună cu Sebastian Bach într-o trupă ani în urmă. Cîștigătorii compoziției din Toronto (evident cu cîteva nemi): Roger Erickson (chitară), Ronnie Magri (tobe), Danny Nordahi (bas). Album din 1991: The Language Of Thief And Vagabonds.

rock curat. În 1985 au avut primul contract cu Geffen cînd se numeau Baby Kids, dar primul album a apărut cu numele de Tesla. Discografie: Mechanical Resonance (1986), The Great Radio Controversy (1989) Five-Men Acoustical Jam (1990) și Psychotic Supper (1991). Primele 3 au devenit discuri de platină, iar recentul are șanse să le egaleze. Unele influențe punk (mai mult în latura energetică) și-au făcut apariția în ultimele prestații scenice. Băleții refuză categoric sintetizatoarele!

Andrei Eugen

TESLA

lucruri despre genul respectiv...

Rep.: Cum îți explici că, în urma unui anam pentru un festival folk nu s-au prezentat să se înscrie pentru preselecție decît 12-13 tîneri?

V.S.: Fără îndoială genul a pierdut din popularitate. Cu toate că talente sînt, tînarul nu mai este animat de dorința de a-și lua chitara și de a apărea cu ea pe scenă, să cînte. Știe că nu are șanse. Altceva este să participe la „Mamala” sau la „O melodie dintr-o suță”, acest concurs care a fost o rusine a Televiziunii. Eu nu cred în rigozitatea acordării premiilor la acest concurs. Există un compozitor, interpret care a cîștigat 2-3 ediții. Nu cred în valabilitatea compozițiilor lui. Au fost cîntece foarte bune care au trecut neobservate în timo ce altele... Televiziunea promovează așa ceva. De aceea, muzica ușoară are mai mulți adepți. Un tînar care cîntă folk n-are loc pe post. Televiziunea nu-l încurajează. Nu organizează concursuri de gen. Se organizează din cînd în cînd, în provincie, cîte un Festival de muzică li-nară. Sună cam a „Cîntarea României”. Luna trecută am fost la un asemenea festival, la Slatina. Am întîlnit oameni pe care-i știu de ani de zile, dar și tîneri talentați. Și el m-au întrebat ce șanse au și le-am spus sincer că nu prea au, deoarece nu există oameni care să fie interesați de promovarea acestui gen.

Rep.: Nu voi, cei consacrați, ar trebui să fiți primii care să faceți acest lucru?

V.S.: Nu avem cum. Dacă am

răspundem dacă sîntem în stare

DUMITRU UNGUREANU (Găești). Evident că ar fi de dorit să avem mai multe materiale „personale” și mai puține „traduceri”. Specialiști? De unde? S-au născut și așa o grămadă, peste noapte (ca să nu mă mai refer la aceeași dată vesnică născută) care emit tot felul de judecăți de valoare, dau definiții. Traducerile nu sînt întotdeauna la nivel maxim? Cred că ai dreptate. Și aici sîntem în fața acumulărilor. Materiale beton ca cel cu Black Sabbath, pe care-l citezi se face greu și în timp. Vor fi tot mai multe. Deocamdată revista nu are redactori specializați pe domenii. De fapt nu-l are mai deloc. Se lucrează pe principii colaborării, cu mult entuziasm. Voi folosi cele „10 pe o insulă” cu comentariu cu tot, ca semn că percep exact nuanța de cultură pop-rock despre care-mi scrii. 1. Frank Zappa — Joe's Garage act I. Albumul de virf al celui mai non-conformist muzician rock. Sînt îmbinate aici atîtea chestii, încît nu-și epuizează surprizele, oricît l-ai asculta. De la blues la progresiv, de la live la sintetizatoare, de la umor la parodie — toate combinate cu pricere și cu un simț al măsurii, pe care Zappa rar îl arată. Este albumul pe care-l ascult fără să mă plictisesc niciodată. 2. Pink Floyd — The Wall. Discul, dar mai ales filmul — și nu se poate scuta din discuție filmul — conține 50 de ani de istorie, de isterie postbelică! De departe tot ce a dat mai bun rockul, atît sub aspect muzical, cît și ca atitudine social-politică! 3. Janis Joplin — Kozmic Blues. Dacă America anilor '60 a însemnat ceva în istoria contemporană — prin deschidere, disperare, tragedii și libertate — Janis Joplin personifică destinul acelei Americi. Cine o iubeste pe una, o iubeste și pe cealaltă! 4. Yes — Close To The Edge. Puritatea intruchipată în sunete, o muzică a sferelor într-o lume nebună, nebună, nebună... 5. Mahavishnu Orchestra — Birds Of Fire. Artă distilată

potențelor creatoare, implozie controlată de energie. 6. Jimi Hendrix — Band Of Gypsies. Cine nu crede că universul e o sinteză de bine și de rău, de cald și rece, de plus și minus, de materie și vid, de ying și yang, de bines și heavy să-l asculte pe Jimi! Dacă nici după asta nu crede, trăiește inutil! 7. Eric Clapton — Layla. Cînd Dumnezeu a dat oamenilor chitara, nu știa că un englez roșcovan o să fie mîna lui pe-acest pămînt. Alt englez a priceput chestia și a scris-o pe un zid din Londra... 8. Santana — Third Album. Geniul latin într-o sufocantă lume anglo-saxonă; Carlos salvază prestigiul unei glorie răspîndite din Carpați pînă-n Tura de Foc. 9. Emerson, Lake & Palmer — Pictures At An Exhibition. Trilou care a făcut pentru muzica simfonică mai mult decît 14 duxini de Iosif Sava. Nimic nu e nou sub soare; esența este aceeași, doar forma s-a schimbat. Pictures... o confirmă. Strălucit. 10. Metallica — '91. Alergere influențată de recentul succes? Poate. Dar cred că Metallica face dovada că rockul are resurse și că, vorba cuiva, are viață lungă... E bine ca și alți cititori dornici să plece pe o insulă cu discurile favorite să încerce să le analizeze. Și nu uita, altă dată, anii de apariție pentru a le fi utili și altora. Te aștept cu alte contribuții! **MICHAEL IANOSI** (Brasov). Bryan Adams va concerta în Germania în lunie. Despre prezența lui la Budapesta nu dețin informații. La vecini vin Guns N'Roses și Roxette (8 iulie). Te asigur că îndată ce primesc vreo veste o și public. Nu-i nevoie să-mi oferi timbre pentru că nu-ți pot scrie acasă. **M. MONICA** (Alba Iulia). Vezi avea curînd alte materiale despre Metallica. Kirk Hammett este născut la 18 noiembrie 1962, James Hetfield la 3 august 1963, Lars Ulrich la 26 decembrie 1963 iar Jason Newsted la 4 martie 1963. Le poți scrie la c/o Metal Milita, 345 W. Riverside Drive, Rosenburg, Oregon 97470, S.U.A. Absența emisiunilor rock pe micul ecran am comentat-o de ne-

numărate ori. Degenba! **NICU LAE BLEJAN** (Constanța). Ai înțeles că reluarea subiectului Metallica nu va întîrzi prea mult. Noi am scris destul de consistent și pînă azi. Consultă colecția. **GEORGE MICHAEL FROM K.T.** (Piatra Neamț). Cum nu dăm texte? Pe cele din Bravo le avem, așa că e păcat să-ți sacrific revistele. Am primit și primul cu plăcere text românesc și străine, pentru că va veni o zi cînd vom avea loc de 4 și nu doar 2-3. **Vince Clark** și **Andy Bell** sînt cei doi de la Erasare. Despre primul ai citit probabil în articolul Depêche Mode. Cum ai ajuns la formula și succesele actuale vei afla cînd. **MICHAELA TUDOR** (Cîmpina). Repet pentru a nu știu cîtă oară că pentru moment nu avem posibilitatea să expediem la domiciliu numere din trecut. Singura soluție este o vizită la redacție, așa cum au făcut-o și alții (primind cadou exemplarele solicitate). N-o lua în nume de rău (nici voi care citiți aceste rânduri), dar fizic nu putem rezolva problema. **CLAUDIU GHITA** (Ploiești). Am primit scrisorile tale viu colorate dar, așa cum ai citit speri, nu pot trimite acasă texte. Pe cele ale lui Michael Jackson le vei găsi în revistă. **OANA PASCU** (Bibici). Sugerai ta pentru Polifonia o transmit acum: să apară sub forma caricaturilor, cîteva dintre „răspunsurile întîrziate”, poate în scurte povestiri. Încearcă varianta abonamentului prin redacție. Găsești precizări în ultima pagină. **ADRIANA ARIS** (Timisoara). Întrebarea, speranța ta erau justificate. Acolo unde locuiești tu ai văzut sigur concertul de pe Wembley. Atci avem o singură sursă: Bulgaria. Acolo sînt mai multe. Evident n-am inclus cazul antenelor parabolice. Dacă te-ai uitat povesteste-mi impresiile tale. Eu nu-mi revin. **ROXANA TODEA** (Sibiu). Mai întîi, să fie clar: aici toți vorbim și scriem la per tu! Nu mai revin la subiect. Exprimarea „primul single” nu era greșită, destul nu

se confundă cu primul hit. Discografia va figura în finalul serialului M.J. (mai sînt 6 episoade). Another One Bites The Dust are influențe ale muzicii americane. Figurează pe albumul The Game, din 1980, și e compus de John Deacon. Ascultă-l și te vei lămurii. Cu David Bowie a cîntat Freddie Mercury piesa „Under Pressure” (apărută la 14 noiembrie 1981) avînd pe lafa a doua a single-ului „Soul Brother”. Cu mare plăcere consemnez admirația ta pentru colecții de la Radio — Cluj, Marius Marchis, Horia Stănescu și Sergiu Alex. Într-o vreme primeam și de la ei topurile locale. Perlele culse de tine din „Ecran Magazin” le păstrez. La „Intermediem” se cam stă la coadă. În numărul trecut am cedat o pagină întreagă, dar nu-i destul. Mă bucur că vă sîntem de folos, dar nu vă mai alarmați (decît nici tu) dacă mai întîrzie cîte un răspuns. Poți corespunde cu fanii M.J. care și-au dat deja adresele. **NICOLETA COMANESCU** (București). Schimbul de idei nu este egal cu cearța. Treptat limbajul corespondenților s-a mai curățat de impurități, dar rostul nostru este să-i dăm flecturii sansa să se exprime asupra crezului său muzical. Evident există soluții de înțelegere, dar pentru asta e nevoie de lectură, audii nenumărate, experiență, timp. Îi felicit pe D.B.R. din partea ta pentru ideea cu „Fata dragă”. N-ai descoperit decît o parte dintre titlurile ascunse în scrisoare. Mai încercă data viitoare. **ELENA CODREANU** (București). Ceea ce mi semnalai mă pune în încurcătură. Adică să nu scriem nimic despre artiștii noștri în afara vîștii de scenă și studi? ! Nu vrei să ști cine e prietena lui X sau Y? ! Păi, pînă acum ne ruga toată lumea să scriem ca-n revistele lumii iar tu-mi spui că dacă Z apare într-o poză alături de Y înseamnă că au vreo relație și nu e bine să se știe. Presupunerea ta că relațiile dintre artiști nu pot fi pure și sincere mă pune pe gânduri. Ai prefera să plutească misterul asupra vîștii particulare a soțiilor rock. Să ști că așa și este. Nimic nu-i sigur iar dacă la 17 ani te sîmți mai bine cu bluză decît cu informații, cooleste-le, închide ochii. Ar trebui să te preocupe doar faptele de scenă ale solistului preferat, dacă ești alîl de sensibilă la anumite gesturi zărite în culise. Nu uita că și ei sînt oameni ca toți ceilalți. Îmi recomandă, deci, să scriem numai lucruri pozitive despre idoli, iar fanii să le descopere pe cele negative!

Apoi îmi sugerezi să discutăm cu ei despre studiul, nevaste și copii. Mă cert de ce n-am spus nimic despre prietena lui cutare dacă tot am semnalat o relație constantă (evasioficială de altfel) a colegului său de grup. Ar fi păcat să renunți la a marga la concertele din considerentele amintite, chiar dacă te-ai maturizat. Rockul se ascultă live pînă la bătrînețe, dacă-ți place. **NELLY BULEXA** (Suceava). Dorința ta de a vedea acolo trupele românești (Krypton, Holograf, Celelalte Cuvinte, Direcția 5, Antract, Compact) este perfect normală. Presupun că ai citit despre marile probleme ale artiștilor noștri pe plan financiar, despre ineluctabilele dificultăți în deplasarea unei formații cu acule pînă la Suceava etc. Găsești un sponsor local iar eu îți propun să vă ajut să vină grupurile la voi. Fără bani mulți nu se mai poate face nimic azi. Suferă fanii dar mai mult resimt oamenii rockului lipsa turneeelor. **FLOREN MESA-ROS** (Baia Mare). Ai intuit corect, revista este o pastușă pentru mine. Despre Depêche Mode vom mai scrie. De ce se difuzează geocceci melodii la radio cu DM? Zau nu știu. La V.N.D. am „rulat” cu ajutorul lui Liviu Zamora un material solvers. Bine ai venit printre prietenii P.R.&S.! **ANABEL ENACHE** (Iasi). Am primit materialul despre Festivalul de la Galați. Voi publica fragmente, dar m-ar fi bucurat și mai mult dacă erau și cîteva fotografii alăturate. Discurile single cu Holograf le găsești la A. Mitron. Prețurile diferite ale casetelor sînt legale azi. Casetă video nu știu dacă poți obține, dar rămîne să mai vorbim. **GHEORGHE LAZAR** (Iasi). Despre Phoenix s-a scris efectiv foarte mult în ultimul an. Acum pregătesc un nou sursum în țară Video-clipuri cu ei n-au fost la TV. Doar cîteva înregistrări din concert. Lui Nicu Covaci îi poți scrie pe adresa: Dakino Advertising Agency, bd. Carol I, nr. 96, București, cod 76312. Dublul album va ieși cîndva în țară. N-are rost să-ți dau dată exactă. Nu depinde de grup. Dacă bilețul de 250 de lei ți s-a părut scump atunci va trebui să-ți convingi pe părinți că nu poți trăi fără muzică și te vor înțelege. **KAO** (Buzău). Talioanele le-ai trimis cam tîrziu și topurile sînt bizar de incomplete: din 30 de titluri, ai dat 6! Vrei să ne jucăm? !

ANDREI

GINA ANA GHEORGHE (str. Aresul Mare 7, bl. 31, sc. F, et. 4, ap. 68, sect. 6, București, cod 77533). „Pe 27 aprilie am împlinit 18 ani. M-lar face plăcere să primesc cîteva scrisori în care să găsească fotografiile idolului meu — Michael Jackson. Ofer în schimb ultimele postere și cîntec ale celor mai apreciați solisti”. **CRISTINA MARCU** (str. Constantin Brîncuși nr. 87, bl. 6, sc. B, et. 1, ap. 13, Constanța, cod 8700). „Cu toate că am o multitudine de prieteni mă simt foarte singură. Poate corespundînd cu tinerii de vîrstă mea să depășesc această stare. Îmi plac muzica și sportul. Solisti și formații preferate: Hammer, Janet Jackson, Michael Jackson, Vanilla Ice, Milli Vanilli, Sandra, Joey D. Ellis, Prince, The KLF. Sînt o fire glumească, prietenoasă și înțelegătoare”. **DIANA VOICU** (str. Sîrului nr. 15, bl. 16 E, sc. 2, ap. 23, sect. 1, București). „Am 15 ani, sînt satenă cu ochi căprui și am 1,70 m. Sînt o fire calmă, sensibilă, iubesc muzica, dansul și tot ceea ce crează voie bună. Formația mea preferată este N.K.O.T.B. Aș vrea să obțin cît mai multe date și poze. Îmi face plăcere să-l ascult și pe Sandra, Sabrina, Glenn Medeiros și Gheorghe Florin”. **OANA VOICHI** (str. Fluturilor bl. 31, sc. A, ap. 15, et. 3, micro 4, Tîrgoviște, jud. Dimbovița, cod 0200). „Sînt născută în zodia „Leului”. Am 15 ani și 9 luni. Îmi plac muzica, sportul, dansul și limba engleză. Am o singură preferință muzicală — N.K.O.T.B. Aș dori să corespund cu tinerii care iubesc muzica și în special cu fanii grupului meu favorit”. **IOANA ANDRA DOBRINESCU** (str. Gh. Doja nr. 150, bl. A2, sc. A2, ap. 59, Ploiești, jud. Prahova, cod 2000, tel.

971/47056). „Ideea de a corespunde cu cineva pe care nu-l cunosc îmi suride. Unii băieți te plac numai pentru că arăți bine sau cum spun ei „estî misto”. Nu-mi place acest gen. Îi consider aventurieri. Se pierd într-o mare lume și alimen nu-i mai găsesc. Fetele s-au cam săturat să fie agitate pe stradă cu un... „cl, pârso, de mai faci?” Corespondența mi se pare mai originală. În ceea ce mă privește, sînt elevă în clasa a IX-a la Liceul „I.L. Caragiale” din Ploiești, am 1,68 m., 47 kg., păr negru și ochi negri. Sînt „Balantă”, îmi plac animalele și în special effoni. Printre preferințele mele muzicale se numără Roxette, Michael Jackson, Bryan Adams, Mariah Carey”. **NADIA VIDA** (str. Fanioului nr. 35, bl. 3, sc. E, et. 4, ap. 9, Brasov, cod 2200). „Am 16 ani și îndrăgesc muzica pop, rock și disco. Big Fun, N.K.O.T.B., Roxette, Scorpions, Michael & Janet Jackson, Jason Donovan, Chenev Hawkes, Paula Abdul, Bryan Adams, Kylie Minogue, Kim Wilde, Samantha Fox, Aurelian Temisan, Ovidiu Baciu, Gheorghe Florin sînt cîteva dintre preferințele muzicale. Ofer celor interesați textele melodiilor „Rush, Rush” — Paula Abdul, „Romantic World” — Dana Dawson, „You Came” și „Lucky Guy” — Kim Wilde s.a.” **DANA DIACONESCU** (com. Tomsani, sat Tomsani, jud. Vileca, cod 1649). „Pe 8 martie am împlinit 16 ani. Sînt satenă cu ochi căprui. Cine doarește alte informații să întrebe la... S.R.I. Eu nu vreau decît să corespund cu fete și băieți de vîrstă mea, indiferent pe ce temă. Hobby-uri: muzica, sportul și matematica (mai bine spus proful de mate și nu materia). Îmi place la nebunie Bryan Adams. Aștept orice fel de informație despre el. Alte preferințe: Rod Stewart, Mariah Carey, George Michael,

Dana Dawson, Sandra, Timmy T., Queen, N.K.O.T.B., AC/DC, Scorpions, Roxette, Alice Cooper și... ar mai fi ele, dar mă tem să nu fie nevoie să se mărească numărul paginilor și o dată cu ele și prețul. Și asta din cauza mea”. **CRISTIAN IONESC** (Bd. Timisoara nr. 51, bl. F 7, sc. 5, et. 3, ap. 86, cod 77363, sect. 6 București). „Bu-

16. Arad, jud. Arad, cod 2900). „Am 17 ani. Păr saten. Ochii cauci. Preferințe muzicale: Metallica AC/DC, Sepultura, Slayer, Queen. M-ar interesa, în mod special, textele pieselor de pe albumele grupurilor Metallica — „Kill'em All”, „Ride The Lightning”, „And Justice For All”, Metallica '91; AC/DC — „The Razor's Edge”; Se-

16 ani, sînt „Taur”, îmi plac: „Metallica, AC/DC, Skid Row, Jon Bon Jovi, Iron Maiden, Compact, Holograf, Celelalte Cuvinte, Slayer, Poison, Guns N'Roses, Alice Cooper, Scorpions Europe”. **CARMEN ZALOAGA** (str. Gloriei bl. 14, ap. 12, Roman, jud. Neamț, cod 5550). „Dacă-i iubii pe cei de la Metallica, și Led Zepellin, dacă detineți texte ale baladelor rock, dacă poeziile voștri preferate sînt Nichita Stănescu și A. Păunescu, dacă nu sînteți fan M. Jackson îmi puteți scrie oricînd. Nu trebuie să îndepliniți toate condițiile simultan. Una aduce, Rockeri au prioritate. Nu garantez răspuns, fanilor Michael Jackson”. **CATALINA RADEA** (str. Alecu Moreni nr. 4, bl. 6 G, sc. B, ap. 21, sect. 3, București, cod 74548). „Dețin poze, texte, informații... cu și despre Depêche Mode, N.K.O.T.B., AC/DC, Scorpions, Liffa K. Skid Row, Vanilla Ice, Hammer, Color Me Badd, Chris Isaak, Dr. Alban, Bon Jovi, Alice Cooper, Roxette, Paula Abdul, London Beat, Madonna, Kevin Costner, Tom Cruise, Richard Gere, Julia Roberts. În schimbul acestora doresc poze, postere, date, texte cu și despre Jason Donovan”. **MARIAN MATES** (str. Florilor, bl. 2, se. A, et. 1, ap. 21, Cîsnădie, Sibiu, cod 2437). „Am 1,70 m., 52 kg. și 15 ani. De 2 ani sînt unul dintre numeroșii depecheri. Mă interesează să corespund cu depecheri. În prezent, sînt prieten cu o brădeancă (M.A.). Dacă-mi scrieți, vă rog să-mi trimiteți și o poză”. **IONUT HUTANU** (str. Almasul Mic nr. 3, bl. B 8, sc. 3, ap. 34, București, cod 75443). „Adresa este valabilă doar pentru fanii formației Scorpions. Am 18 ani, sînt destul de simpatic și iubesc la nebunie formația menționată și limba Italiană. Aștept presto il vostro risposta!”

ORLANDA DELADI

INTERMEDIUM PRIETENII

ziua! Am 14 ani. Sînt născut în zodia „Pestilor”. Mă adresez thrash-erilor și în special fanilor formațiilor Sepultura și Slayer. Ofer adresele unor solisti și formații: Alice Cooper, Anthrax, AXIX, Sandra, Paula Abdul, Michael Jackson, Thrasher, aștept scrisorile voștre”. **TRAIAN POPESCU** (Plața UTA, et. U1, et. 4, ap.

IOANA ANDRA DOBRINESCU

pultura — „Arise”. Cumpără tricouri cu Metallica”. **ADRIAN ȘTEFĂNESCU** (Bd. Ștefan cel Mare, bl. 03, ap. 3, Slobozia, Iași, cod 8400). Sînt D.J. de 16 ani și aș dori să corespund cu fete și băieți care îndrăgesc rap-ul. Ofer textele unor melodii din repertoriul formațiilor Marky Mark & The Funky Bunch, London Beat, Dr. Alban, Roxette, EMF, Chenev Hawkes, Elton John”. **CARINA PODAR** (str. Cîmpului nr. 32, Cîmpia Turzii, jud. Cluj, cod 3351). „Doresc texte din repertoriul următorilor: Richard Marx, Hammer, Pet Shop Boys, Glenn Medeiros, Depêche Mode. Ofer în schimb alte texte”. **ADINA POPESCU** (str. C. Brîncoveanu bl. 8, se. A, et. 4, ap. 18, Tîrgoviște, jud. Dimbovița, cod 0200). „Toți bolnavii de sindromul Depêche Mode să-mi scrie. Am 15 ani, 1,70 și sînt „Vărsător”. **LIVIU GHEORGHIȘCAN** (str. Iuliu Maniu nr. 32, bl. 23, sc. D, ap. 20, Tulcea, jud. Tulcea, cod 8800). „Metalist convins, doresc să cunosc rockeri și rockeri din toată țara pentru a conversa pe diferite teme. Am

BEATLES

legendă și adevăr

Cynthia găsește în Magic Alex cel mai fidel aliat în lupta contra drogurilor, deși în rest Cynthia ursa paranoia lui Alex și îi provoacă teamă. Pentru Alex, influența drogului înseamnă pierderea lui John de sub controlul său. El văzuse ce se întâmplă cu diverși oameni care se drogau. Odată, fiind John le trimisese pe Cynthia și pe mama ei în Italia pentru a se debarasa de ele o vreme. Alex rămăsese cu John pentru a-i ține de urt, împreună cu o prietenă de-a lui. Într-o seară John îi înbiase cu droguri, dar ei au refuzat, așa că și-a luat doar el doza și nu stat până dimineața de vorbă la cite un pahar (sau mai multe de vin). În final cei doi s-au dus la culcare, în timp ce John rămăsese trează și pieta cu acarele cămașa albă a lui Alex. Plietindu-se, i-a trezit pe cei doi cu o ceașcă de ceai în care le-a pus unul sau două cuburi de zahăr cu drog. Alex experimentase L.S.D.-ul și știa la ce să se aștepte, dar prietena lui nu, și era terifiată. De îndată ce drogul și-a făcut efectul, ea a început să aibă senzația de claustrofobie și a alergat în grădină, unde a început să se

dezbrace. Apoi a început să i se pară că aspiratorul piscinei se transformă într-un șarpe imens și pentru a se feri de el s-a cățarat pe acoperișul casei. Cei doi bărbați au trebuit să se urce după ea pentru a nu cădea, după care au înclănat-o în dormitor. După 15 minute, spre enervarea lui Alex, poliția din Weybridge descinsese la John, anunțată de o fată din Londra, care primise un telefon alarmat de la o prietenă australiano. Domnișoara pretindea că fusese luată ostatică de doi bărbați, dintre care unul se numea John Lennon. Prietena făcuse rost de numărul de telefon și anunțase poliția locală. În momentul în care John i-a văzut venind s-a îmbrăcat cu o capă de seară și și-a pus un jöben. Deși autoritățile locale au asigurat-o pe fată că nu e vorba de impostori, John a hotărât totuși să întîmpine poliția la intrarea principă care, ușor amuzată de timbra vedetei, a plecat fără a pune întrebări, dar după ce primise asigurări că totul era în regulă. Cu toate acestea, Alex era extrem de infuriat pentru că o simplă descindere în casă ar fi însemnat descoperirea unei cantități uriașe de droguri, care i-ar fi costat pe cei doi ani grei de pușcărie.

În aceeași vară, a anului 1967, s-a mai întîmplat ceva. George Harrison renunțase la droguri, după

o scurtă călătorie pe coasta de vest a Americii. După ce Paul s-a întors și el de la San Francisco, entuziasmat și cu toiba plină de povești despre mișcarea hippy, un gen de Paradis pe Pământ, George și Pattie, însoțiți de Neil Aspinall, Magic Alex și sora lui Pattie, Jenny, au hotărât să se ducă și ei să vadă acest fenomen. Derek Taylor i-a așteptat la aeroport și, cunoscînd bine San Francisco, voia să le fie ghid. De îndată ce s-au urcat în limuzina închiriată, George a scos la iveală niște L.S.D. din stocul trimis de Owsley și în așteptarea întîlnirii cu hippies au pornit „călătoria”.

„Ne-așteptam la ceva deosebit, ca fiecare să fie proprietarul unui mic magazin, pentru că auzisem că au cumpărat blocuri. Ne-așteptam să fie drăguți și prietenoși, și curăți, și fericiți”, declară George.

În schimb au văzut din spatele geamurilor fumurii ale automobilului, o suburbie depresionantă, locuită de o sumedenie de copii deziluzionați și fără căpăți. Erau teribili de drogați, împietriți, eludînd orice necesitate sau înțelegere a ceea ce se întîmpla cu ei. Stăteau pe la colțuri de stradă, cersînd, vinzînd insigne sau prăjindu-se la soare. Cei mai mulți erau desculți și nespălați.

Traducere și adaptare
GABRIELA ȘEICARU

MICHAEL JACKSON

În 1982 Michael a făcut cîteva excepții și a acordat interviuri. În particular, despre viața sa sexuală. Revista „Ebony” excela în abordarea acestui subiect. Unul din reporterii acestei reviste a muzicii negre îi urmărea și îi înteroga pe frații Jackson de ani de zile.

— După ce aventura la romantică cu Tatum O'Neal a luat sfîrșit, există acum în viața ta cîteva pe care să iubești foarte mult. Mit de mult înclît vreai să te căsătorești cu ea?
— Michael: Da, există. Se numește Diana...
— Diana ca Diana Ross, de pildă?
— Michael: Este chiar Diana Ross.

— Amor platonice?
— Michael: Deloc. Vreau să o iau de soție și chiar în aceste zile lucrez la o piesă pentru ea.
Melodia există. Ea va apare la 2 octombrie 1982 pe albumul „Silk Electric” al Dianei Ross. Intitulată „Muscles”, piesa a fost un hit mai ales grație textului extrem de „hard”. Diana tinjește după mușchi. Criticii muzicali vor face imposibilul pentru a afla ce a motivat un astfel de text și un astfel de titlu. Nimeni nu s-a gîndit însă că șarpele bos al lui Michael se numește chiar Muscles.
Diana povestește derularea înregistrărilor: „Michael ezita, îmi cerea mereu părerea despre una, despre alta... Într-un sfîrșit i-am zis: Tu ești producătorul sau nu? Tu ești cel care decide!”
„Muscles” a fost un hit enorm pentru Diana Ross.
În perioada imediat următoare Michael se va adînci în munca, „aruncîndu-se” hotărît asupra

primului proiect ce îi va fi prezentat. Va cînta alături de Diana Ross într-un show televizat. Va fi backing vocal pe albumul lui Quincy Jones, „The Dude”. Va lucra alături de Lionel Richie la discul cîntărețului country Kenny Rogers, producînd pentru acesta piesa „Share Your Love”. Va compune o melodie intitulată „Just Friends” pentru cîntăreața Carole Bayer Dager. Va apărea alături de mai multe celebrități pe albumul „State Of Independence” al Donnei Summer.
Inevitabil, într-o seară de june la New Orleans, Michael va cădea pe scenă, epuizat. Transportat urgent la Los Angeles și internat în spital pentru analize, concluziile, sînt clare, surmenaj. Două concerte sînt amîinate, apoi turneul continuă. New York-ul va descoperi un Michael lipsit de vlagă. În momentul cînd Janet Jackson înregistra, la 16 ani, un prim disc ce nu se va vinde prea rău, Michael e nefericit și epuizat. De unde vine oare această apatie? Unde e acel dansator inepuizabil, invulnerabil pe scenă? Cine avea o influență nefastă asupra lui Michael, cunoscut ca un tip hiper-activ?
Cine alții decît frații săi! Clanul Jackson devenise o familie de rivali. Frații se bat pentru procentaje, pentru a semna piesele, pentru admirația publicului! După operațiile estetice, Michael devenise un performer frumos. Dotat cu farmec și ta-

lent el fascinează mulțimile și vinde de unul singur milioane de discuri.
Frații Jackson vor face front comun împotriva lui, ridiculizîndu-l permanent. La orice conferință de presă, îl vor întîrzi pe în mijlocul frazelor, pufnînd în ris de cum deschidea gura. Mai tirziu vor justifica această atitudine ca pe o încercare de a întîrzi inevitabila divizare a clanului Jackson.
Michael avea însă deja propria lui infrastructură, care nu avea nimic în comun cu cea a familiei. Tatăl său îl îndepărtase de Richard Arons și în acel moment Michael îl avea manager pe Ron Welsner și Freddy Demann (cel ce va fi mai tirziu managerul unei oarecare Madonna). Michael angajase și un avocat descurcîret, un tînar de numai 32 de ani, pe nume, John Branica. Acesta povestește: „La primele noastre întîlniri mi s-a părut foarte timid, dar și foarte suspicios. În spatele ochelilor săi de aviator studia tot ceea ce eu și contabilul îi spuneam și nu pierdeam nici măcar o vorbă. Atunci gînd m-a angajat să-l reprezint, mi-a cerut să renegomez contractul său cu casa CBS, ținînd cont de e-normele vinzări cu „Off The Wall”.

(Va urma)

Traducere și adaptare
COSTIN MANOLIU
NELU CONSTANTINESCU

BLACK OR WHITE

I took my baby
On a Saturday bang
Boy is that girl with you

Yes, were one and the same

Now I believe in miracles
And a miracle
Has happened tonight

But if
You're thinking
About my baby
It don't matter if you're
BLACK OR WHITE

They print my message
In the Saturday Sun
I had to tell them
I ain't second to none

And I told about equality
And it's true
Either you're wrong
Or you're right
But you're

Thinking
About my baby

It don't matter if you're
BLACK OR WHITE
I am tired of this devil
..... stuff
..... business

Saw when the
Going got rough
I ain't scared of

Your brother
I ain't scared of my sheets
nobody

Girl when the
Goin gets mean

Protection
for gangs, clubs
And nations
Causing grief in
Human relations
It's a true war
On a globale scale
I'd rather hear both sides
Of the tale
See it's not about races

Just places
Faces
Where your blood

Comes from
Is where your space is
I've seen the bright
Get duller
I'm not gonna spend
My life being a color
Don't tell me you agree
With me
When I saw you
Kicking dirt in my eye

But if you're
Thinking
About my baby
It don't matter if you're
BLACK OR WHITE

I said if
You're thinking of
Being my baby
It don't matter if you're
BLACK OR WHITE

Ooh, ooh
Yea, yea, yea now

It's black it's white
It's tough for them
To get by
It's black, it's white, wh
Bis
Bis

De vorbă cu...

FREDDIE MERCURY

acum 8 ani!

Au trecut 4 luni de la moartea lui Freddie Mercury. În timp ce ecourile declanșate de dispariția lui devin din ce în ce mai sonore, imaginea artistului fără de care Queen nu ar fi existat se estompează cu fiecare zi. În 1984, reporterul de la Musik Express Sound, Steve Lake, îi lua un interviu care și astăzi, 8 ani mai târziu, îl reprezintă pe Freddie mai mult decât oricare alt articol idolatrizant din presă.

REP. : Cit de importante sînt textele pieselor pentru tine?

F.M. : Le acord importanță mare, dar le compun foarte a-nevoios. Melodiile le găsesc mult mai repede. Din fericire, piesele Queen nu conțin mesaje profunde — dorim să fie ascultate, apoi, „aruncate”, ca batis-tele de hirtie. Eu, de exemplu, merg la cinematograful pentru a uita de griji. Nu mă consider melionarul care să propovă-duiască: „Transformă-ți viața, ascultînd Queen”. Nu intențio-nez să modific existența oame-nilor, John Lennon sau Stevie Wonder au scris cîntece cu mesaj, dar ei însuși se condu-ceau în viață după ideile enun-țate — cînd scriau un cîntec de pace, puteai fi sigur că le este într-adevăr credință. Eu nu sînt așa — compun cu plăcere o piesă agreabilă, cu melodie bună, dar atât — imediat trec la următoarea.

REP. : Ce părere ai despre nolle trupe care se prezintă ostentativ ca homosexuali sau transexuali? Trupe ca Frankie Goes To Hollywood sau Culture Club?

F.M. : Unele imagini sînt roșite, altele sînt kitsch. Îmi place mult Boy George — rolul său este dificil: este un curaj să se prezinte astfel și a min-u-nat că-i merge. În plus, crede în ceea ce face. O.K., oricine își poate aplica un strat gros de fard pe obraz — dar la Boy George nu-l vorba doar despre aspect — piesele lui sînt ex-celente. Elementul lui soc e poz-i-tiv. La alții, efectul este vulgar — de fapt, depinde de fiecare.

REP. : A recurs Queen vreodată la astfel de elemente de soc?

F.M. : Cred că da. Noi am debutat cu roxy — music. În plină eră rock. Sigur că Boy George are îndrăzneală, dar el păsește pe drumul bălătorit de noi. La începuturile noastre, publicul era obișnuit cu trupe îmbrăcate în jeans. Toată lumea a fost șocată cînd Freddie Mercury a apărut pe scenă în veșminte à la Zandra Rhodes, fardat și cu unghii lăcuite în negru.

REP. : E ușor de constatat că în Anglia, publicațiile muzicate ca „The Sun”, de exemplu, se interesează în special de viața intimă a acestor păsări ale paradisului...

F.M. : Așa este. Cred că mă vei întreba despre afirmația din „Sun” cum că aș fi homo-sexual. În ceea ce mă privește fac dragoste cu cine și cînd am chef. Despre Queen s-au scris tot felul de înepții — dar asta nu e treaba noastră. Respectiv-ul articol a fost exagerat — dar nici în acest caz nu pot face nimic împotriva. Individu-care l-a scris a vrut să obțină de la mine o istorie de senzație și nu l-a mers. Am întrebat-o: „Ce-ai vrea să auzi de la mine? Că fac trafic de droguri sau ce?” Atunci a scris pur și simplu că sînt homosexual. Gîndește-te că nu puteam face o asemenea afirmație, sînt prea inteligent.

REP. : Mă surprinde că tema asupra sexualității tale nu a fost exploatarea și mai intens, ținînd cont de renumele tău și al trupei...

F.M. : Mereu am fost consi-derat homosexual. Dacă e să vorbim despre preferințele mele sexuale, cum spuneam, o fac cu oricine-mi place, nu am prejudecăți (suspînă). Totuși, viața mea intimă mă privește. Discut despre absolut orice, dar ultimul lucru pe care l-aș face

ar fi să mă duc la „Sun” și să mărturisesc: „Da, sînt homo-sexual”.

REP. : Cîine vorbind, trăim vremurile cînd cel mai bine e să fii homosexual. E rentabil.

F.M. : Nu-l așa? În lumea muzicală, ca debutant, e într-adevăr rentabil să fii homo-sexual sau, oricum, ceva nemai-ăuzit. În schimb, dacă ar fi vorba despre mine, oamenii ar spune: „Dumnezeule, Freddie susține asta, pentru că e la modă să fii homosexual”. Pe mine nu mă interesează subter-fugilele — le las celor care au nevoie de ele. În clipa în care muzica mea nu va mai trezi interea, atunci voi renunța.

REP. : Ajungem la problema longevității unei trupe: crezi că există un punct începînd de la care nu mai poți ieși pe scenă?

F.M. : Singurul indiciu este discul. N-are nici o importanță ce spune presa. Cînd discul nu se mai vinde, poți să-ți lei adio. Pe mine mă plictisește în prezent spectacolele de scenă. Dărește altceva: să cînt în locuri unde n-am mai fost niciodată. Intenționăm să con-certăm în Africa de Sud — știu că vom produce zăvălă politică, dar mult îmi pasă. Eu fac muzică pentru oameni. Noi am fost primii care am cîntat în America de Sud. O experiență grozavă. La 2 săptămîni după ce-am plecat de acolo, Marea Britanie declara război Argen-

tinel. Muzicienii n-ar trebui să se lase influențați. Muzica este pentru toți. Acum 3 sau 4 ani am vrut să concertăm în Rusia, dar cei de-acolo ne-au „analizat” copertile de disc și au decis că sîntem indecenți și le-am putea perverti tineretul. În schimb, nu doresc cu nici-un chip să mai cînt în America de Nord, mereu aceleași stadioane însipide. E cel mai cumplit lucru care ți se poate întîmpla și pe care-l constată astăzi frecvent la trupe care și-au depășit apogeul, dar continuă ca și cum totul ar fi O.K.: de exemplu apar la Madison Square Garden, unde cu 2 ani în urmă concertaseră cu casa închisă, acceptînd acum să sus-țină un singur spectacol, cu sala pe jumătate goală. Ce lovitură trebuie să fie pentru orgoliu!

REP. : Ești convins că reacția publicului reprezintă un cri-teriu real de apreciere a cali-tății muzicale?

F.M. : Da!!! Singura certitu-dine a succesului este să fii nr. 1.

REP. : Poate așa să constată cînd încetezi să mai ai succes... Consideri că este o dovadă absolută pentru valoarea creației tale?

F.M. : Categorie! De fapt, știu ce vrei să sugerezi: oare nu poți fi un artist de excep-ție, dar nedescoperit? Ei, și? Talent înseamnă să cunoști exact mijloacele prin care să te poți adresa oamenilor, talent înseamnă să fii la timpul potriv-it, în locul potrivit.

REP. : Uneori există obsta-cole. Tu de exemplu, susții că-ți place muzica neagră — dar ca artist de culoare n-ai avea acces la aparițiile în emi-siunile televiziunii americane prin satelit. Nu se mai pune problema în acest caz de „loc potrivit și timp potrivit”.

F.M. : N-ai dreptate, Michael Jackson găsește întotdeauna loc.

REP. : Michael Jackson și-a făcut operații estetice, pentru a deveni „mai alb”.

F.M. : O, încetează! Nu exa-gera, scumpule!

REP. : E, totuși, un adevăr — nu poți nega influențele rasiste în pop-business-ul a-merican...

F.M. : Sigur că ele există, dar nu atât de extreme cum le prezintă tu. Michael Jackson e conștient că dacă vrea să fii nr. 1 în America trebuie să fii acceptat de cel puțin jumătate din publicul cumpărător de discuri și a găsit mijloacele s-o facă.

REP. : Cred că Mao a fost cel care a spus: „Orice artă are culoare politică”.

F.M. : Mda... trebuie să re-cunosc că nu contează cît de tare urăsc cu amestecul politicii

în artă — realitatea e cea pe care o descrii tu. Dar să nu uităm ce spune Elton John: „În prezent muzica și sportul sînt cei mai influenți ambasadori”. Bat căminii?

REP. : Tocmai îmi vine în minte un articol din „Rolling Stone”, despre turneul vostru în Argentina, în care Queen era descrisă drept „prima trupă rock cu-adevărat fascistă”. Ce părere ai?

F.M. : Dumnezeu, nu se poa-te! Explică-mi.

REP. : Tocmai asta te întreb pe tine...

F.M. : În Argentina veniseră o grîmadă de ziaristi să asiste la concertele noastre. A fost ceva unic: în Sao Paulo, am cîntat într-o singură seară în fața unui public de 120.000 de spectatori, iar în seara urmă-toare au fost prezenți 130.000. Masa uriașă de oameni putea deveni necontrolabilă și de a-ceea securitatea a fost asigurată de Death Squad.

REP. : Death Squad?

F.M. : Este o poliție severă, uneori pînă la absurd. A fost adusă pentru protecția noastră — ne-au transportat chiar și în mașini blindate, folosite de obi-cel numai în caz de buseculă. Văzînd toate acestea, ziaristii le-au acordat imediat sens po-litic. Repet: muzica n-are ni-mic de-a face cu politica. În America de Sud opinia e com-plet diferită: cei de acolo se temeau că un public prea nu-

meros ar putea da concertelor o tentă politică și ne rugau să nu cîntăm „Don't Cry For Me Argentina”.

REP. : Cum te simți cînd te afli pe scene atât de mari?

F.M. : Foarte, foarte puternic. Ca un conducător de rebeli, care în orice moment ar putea de-clanșa o revoltă împreună cu toți cei din jur. Poate că cineva cu altă mentalitate ar exploata fenomenul în avantajul său po-litic.

REP. : Ce sentiment ai au-zîndu-ți numele strigat de mulți de oameni?

F.M. : E minunat. Mă inva-dează adrenalina și mă simt plin de forță. De fapt, nu mă interesează decît să le ofer oame-nilor o apariție reușită și să-mi facă și mie plăcere. Niciodată n-am gîndit: „Acum am pu-tere, acum pot DISTRUGE!”. Sînt un individ prea cumsecă-de pentru așa ceva.

REP. : Consideri că meriți atîta admirație?

F.M. : Nu, nu! Ca să fiu cin-stit mă coplescește. Nu vreau să par modest, dar uneori mi se pare ciudat că eu sînt cel în cauză.

REP. : De fapt, mai ai nevoie de Queen?

F.M. : Ești o năpîrcă! Sigur că am nevoie de ei! La început mă gîndeam că o să rămînem cel mult 5 ani împreună, dar între timp am devenit prea bă-trîni pentru a mai porni pe dru-muri separate. Îți imaginezi că la 40 de ani o mai poți lua de la capăt, cu o altă trupă? Ciu-dat e că tocmai concurența, încercările fiecăruia de a-și impune propriile piese, tensiun-ile dintre noi sînt elementele care ne țin legați. Cine știe ce reacție chimică bizară ne pă-străză creativitatea și ne îm-piedică s-o luăm care încotro. Poate că important e și faptul că în cadrul trupei e spațiu su-ficient pentru rolul fiecăruia — dacă vrei, am avut mereu ca-riere soliste în formație.

REP. : Am auzit că în timpul înregistrării ultimului album, John a plecat pe neașteptate în Bali...

F.M. : Se săturase și a plecat. În 12 sau 13 ani de conviețuire, cred că oricine simte nevoia de repaus. Toți avem toane și une-ori dorim să ne desprindem pentru un timp.

REP. : Accentuezi mereu că te crecezi spontan. „The Works” a necesitat însă 6 luni pentru fi-nalizare, ceea ce nu sună foarte spontan.

F.M. : Ha, ha — e perfect! Vezi că iar vorbesc despre 4 membri al unei trupe? Înțelege că eu îmi termin piesele mult mai rapid decît ceilalți. Brian, de exemplu, are nevoie de nu-merosoase încercări, uneori de un an întreg pînă se declară mul-țumit de o piesă. Eu merg zîb-nic în studio și încep cu un nou cîntec, iar la sfîrșitul zilei, chiar dacă nu l-am desăvîrșit, oricum am vizionat de ansam-blu a structurii sale.

REP. : Consideri că ești plătit prea bine pentru munca ta?

F.M. : În jocul ăsta al nostru se pot cîștiga o grămadă de bani, dar eu muncesc din greu pen-tru ei — nu mi se dăruiește ni-mic și nici nu mi-aș dori așa ceva.

REP. : De ce suportă Queen atîtea atacuri dure din partea presei?

F.M. : Conflictul datează de la începuturile noastre, cînd noi îl atacăm regulat — la fie-care concert strîgem: „Fuck The Press!” Bineînțeles că au fost lezați și au reacționat. Acum aș prefera să nu existe nici un fel de presă, pentru că piesele să vorbească prin ele însele. Dar odată ce-ai profitat de re-clama presei, nu mai există cale de întoarcere. Pentru mine, critica muzicală n-are nici o valoare. Oare de ce ți-oi fi acordat ție interviu?

REP. : O.K. — o ultimă întrebare: ce vei face peste 20 de ani?

F.M. : CE VOI FACE PESTE 20 DE ANI? STUPIDĂ ÎN-TREBARE. VOI FI MORT, DRAGUL MEU.

Traducere și adaptare
MADALINA G.

WE ARE THE CHAMPIONS

Compoziție FREDDIE MERCURY

I've paid my dues
Time after time
I've done my sentence
But committed no crime
And bad mistakes
I've had my share of sand
Kicked in my face
But I've come through

We are the champions-my friends
And we'll keep on fighting —
Till the end —
We are the champions
We are the champions
No time for losers
Cause we are the champions —
Of the world —

I've taken my bows

And my curtain calls —
You brought me fame and fortune
And everything that goes with it
I thank you all
But it's been no bed of roses
No pleasure cruise
I consider it a challenge before
The whole human race
And I ain't gonna lose
We are the champions-my friend
And we'll keep on fighting
Till the end —
We are the champions —
We are the champions,
No time for losers
Cause we are the champions —
Of the world.

(1977)

Colaje ECOPOP

Prima seară a deschis Festivalul sub cele mai bune auspicii. Se părea că zeli rock-ului și-au întors din nou fața către noi, iubitorii de gen. Sala Polivalentă s-a umplut din nou, spre bucuria organizatorilor și a formațiilor. Hippii și rockeri s-au bucurat — fiecare în felul lor — de recitalurile celor de la Survolaj, Gözer și Celelalte Cuvinte. Dacă tot veni vorba de Celelalte Cuvinte, Marcel Breazu mi s-a plins că n-au avut mijloc de transport pentru ei și instrumentele lor, așa că au fost nevoiți să închirieze un microbuz. O notă bună pentru sonorizare; nu știu de ce în

apela la alcool. A existat chiar și un caz de comă alcoolică (o fată!). Nu pot decât să sper că a scăpat cu bine. ● Obosiți sau poate acaparați de mirajul sportului rege — fotbalul — rockeri nu au reușit să umple nici măcar o jumătate de sală în cea de-a doua zi de Ecopop. Pe neașteptate au deschis programul cei de la Krypton, invitați în festival cu o zi înaintea. Surpriza a fost însă plăcută pentru noi toți, după cum s-a putut vedea din reacția sălii, care a cerut bis. ● Pro Musica au apărut după aproape doi ani de absență de pe scene, într-o formă de zile mari. En-

Cina cea de taină: NICU ALIFANTIS, GABRIEL DEDEIAN și ALEXANDRU ANDRIEȘ (în holul Sălii Palatului)

ultima vreme concertele și festivalurile rock duc lipsă de o sonorizare cel puțin decentă, care să le permită celor din sală să se bucure pe de-a-ntregul de ceea ce văd în fața ochilor. Cu să nu mai spun că la un concert rock sunetul ar trebui să conține cel mai mult și să aibă prioritate pe lista de probleme

O nouă colaborare: LAURA STOICA și JOEY DE ALVARE (ROMAGRAM)

a organizatorilor. ● Am cules câteva opinii din sală care se reduc în final la un număr comun, favorabil organizatorilor și celor care au evoluat pe scenă. Se pare că din punctul de vedere al evoluției publicului de rock ne apropiem cu pași repezi de adevăr. ● Au existat și câteva excepții. S-a fumat în sală și țigările s-au stins pe mochetă. Este regretabil faptul că unii nu realizează răul pe care-l fac organizatorilor și indirect formațiilor care se luptă cu fel și fel de piedici pentru a reuși să apară în astfel de spectacole. Dacă o sală arată ca după o ploaie acidă în urma unui concert, nu este exclus ca peste nu mult timp, concertele rock să nu mai fie primite nici măcar în aer liber. ● Pe alți spectatori se pare că muzica și spectacolul vizual nu au reușit să-i încântească pe cei și-ar fi dorit, așa că au

tuziasmul le-a scăzut însă puțin, pentru că n-au putut beneficia de serviciile monitorizării de scenă. Bujor Hariga, chitaristul formației, a îngenuchiat la un moment dat lângă amplificatorul de chitară — o sculă fabricată pe plan local — care își făcea de cap pușind și fluterind în momentele cele mai nepotrivite. Și întrebându-l pe el cit te poate scoate din „stare” o astfel de situație. ● Iris-ul a încheiat seara, într-o notă demnă de un public mai numeros. Oare intervalul scurt dintre apariții să fie cauza? Oricum fanii fideli, alături de cei ai Pro Musica au sursărit la apariția celorlalți. ● Dacă în prima seară a prezentat Aurel Gherghel, în cea de-a doua a fost rîndul lui Alex Revenco să fie gazda, iar în a treia, a lui Florian Pittis. ● Polivalenta s-a dovedit a fi prea mare pentru publicul de luni (reținut acasă de ploaie și concertul de pe Wembley, probabil). ● Comandă din Constanța (o trupă care vine puternic și promite), Little Future din Belgia (debutanți cu nume autocritice, într-un context nefericit) și Compact n-au avut parteneri de dialog. Buna dispoziție din prima seară a lipsit și e păcat. ● Gala de miercuri (despre seara de Jazz vor scrie profesioniștii genului) a atins recordul de non-participare a publicului. La un moment dat în culise erau mai multe persoane decât în Sala Palatului. Din sfera pop-rock au cîntat, respectîndu-și promisiunile față de organizatori, Laura Stoica, Gabriel Cotabiță, Alexandru Andrieș, Ricky Dandel, Nicu Alifantis, Adrian Daminescu, Direcția 5, Legenda din Chișinău, Rond, Amestecul de genuri i-a derutat până și pe cei implicați în spectacol. Astfel puținii spectatori s-au rărit din oră în oră. Prezentatori a fost Doru Dumitrescu. ● Televiziunea a beneficiat de un bogat material înregistrat. Dacă asta au urmărit organizatorii primei ediții ECOPOP, atunci și-au atins scopul! Gala a semănat cu o repetiție cu ușile deschise și bufet bine asortat.

ANCA LUPES

DIRECȚIA 5 (în 3) înainte de intrarea în scenă

EVIVA ESPANA!

În 1992 Madrid va fi capitala culturală a Europei, Barcelona, arena olimpiadelor de vară, iar Sevilla, gazda salonului internațional de artă, „Expo”. Pentru muzicienii din Spania este deci momentul cel mai potrivit să se facă cunoscuți și-n afara granițelor. Dacă și în pop ar exista o disciplină olimpică, cu siguranță că în Spania recordul medaliilor l-ar deține Mecano, trio alcătuit în 1980 la Madrid, în componența: Torroja (30 ani), Jose Maria Caro (31 ani) și Nacho Cano (28 ani). În 1991 realizează chiar un dublu-record: cea mai mare cifră de vânzări (5 milioane albume) înregistrată de o formație spaniolă pe piața internațională și cea mai lungă staționare în clasamente (63 de săptămâni). Pînă în prezent Mecano au lansat 7 albume, dintre care cel actual, „Aldalai”, este considerat o capodoperă: elixir muzical care îmbină armonios tradiționalele elemente flamenco, jazz, salsa, rock și subtile incluziuni tehnopop.

● „Să mă folosesc de prilejul Jocurilor Olimpice pentru ascensiunea în carieră? Asta s-o facă debutanții! Muzica mea se impune oricum”. Autorul orgollosel afirmă, Juan Luis Guerra, își poate permite proverbiala mândrie spaniolă... chiar dacă de origine este dominicană — el este superstarul Spaniei: adolescenții îl idolatrizează pentru poezia muzicale de dragoste, intelectualii îl apreciază pentru angajarea politică și socială.

● „Dansul și gândirea sînt la fel de necesare” sustine Juan și-și sărbătorește mai departe triumful în ritmul său specific, melanj de rumba, cumbia, salsa și calypso.

● Deja la 2 săptămîni, după lansare, „Senderos De Trilcon”, al doilea album al trupei rock Heroes Del Silencio, primea aur și astfel cvartetul de chitară din Saragoasa trecea în sîrșit obiectul consacării. Textele sînt spaniole, dar sound-ul are format internațional. Avîndu-l drept producător pe fostul chitarist de la Roxy Music, Phil Manzanera, Erosi traseră aduc acorduri rock cu tentă britanică, dar în ciuda unor influențe U2 și R.E.M., dominanta este nota personală, marcată de viguroase ritmuri sud-americane și de vocea aspră a lui Enrique Bunbury.

● 14 stadioane de fotbal, 12 săli de sport, 19 scene în aer liber, 28 scene de cordă și 600.000 de spectatori — iată bilanțul ultimului turneu în

Spania al ductului pop El Ultimo De La Fila. Manolo Garcia și Quim Portet vin din Barcelona și, din 1985, sînt promotorii unui exotice cocktail pop-rock, ușor condimentat de influențe folclorice și mauro-arabe. În prezent cel 2 celebrăz succesul albumului „Mistico Loco”, ale cărui 13 piese au 2 elemente comune: flagmaticul ritm snare și arșita iberică.

● Anul trecut, la New York, ductul spaniol Dusean Dhu a fost la un pas să la premiul Grammy pentru „Best Of Latin Music”. Anul acesta, Mike și Diego și-au propus să cucerească Europa. Discografia lor numără pînă în prezent 6 albume (cel mai recent — „Supernova”). Rețeta Dusean Dhu e simplă: pop internațional cu tîmpo flamenco.

● Sound-ul de clavură practicat de trupa Presuntos Implicados li se potrivește ca o mînușă celor 3 muziceni: cei 2 băieți fermecători și solista cu voce învîluitoare invită la dans pe ritmuri de swing brazilian, pop convențional și techno-pop ultramodern.

● Gipsy Vagabonds — formație ungaro-spaniolă care, pe albumul de debut, încearcă să transcrie în ritmuri gitane, clasice piese pop ca „The Boxer”, „Don't Let Me Be Misunders-

stood” sau „Boat On The River”. Încercările s-au soldat, din păcate, cu un sound simplist, de vacanță și plajă. Mult mai inspirate se dovedesc în schimb trupele Los Athama, Flamenco Nuevo și Danza Fuego, care se ocupă de transformarea unor sonorități flamenco în rock.

● De 25 de ani Rumba Tres „mesterește” întrună la pop-flamenco, iar acum înregistrează imnul olimpic, „Barcelona”, împreună cu solistul german David Hanselmann.

● „Eros Ramazzotti” al Spaniei este considerat solistul de 27 de ani. Sergio Dolma. Anul trecut el a fost ales să-și reprezinte patria la Eurovizion. Noul său album se intitulă „Sintiendo La Piel”.

În finalul acestei incursiuni în peisajul muzical iberic ar fi neadecvat să nu se precizeze că deschițătorii de drum pentru muzica spaniolă s-au fost indigenii, ei francezii — este vorba despre Gipsy Kings, trupă din Montpellier, care a dat naștere acului stil original, țesut din flamenco: spaniol, ritmuri țigănești, rumba și pop. Ei cîntă în catalană, limbă veche, vorbită pe coasta de est a Spaniei și pe Insulele Baleare. Gipsy Kings precizează mereu că se simt datorii culturii iberice.

VOM JOURNAL

de toate

● Din surse suficient de autorizate aflăm că turneul Phoenix, despre care am amintit în câteva rânduri în paginile noastre, va avea loc la toamnă. ● Conferința de presă, pe care noi am anunțat-o pentru ora 11 la Palatul Elisabeta (în 29 aprilie) s-a mutat în ultima clipă la Ministerul Culturii (ora 10). Cei interesați de ultimela amănunte privind Festivalul-concurs internațional București '92 s-au descurcat. Noi ne cerem scuze dar așa am primit informația de la organizatori. ● O pasiune comună pentru Keith Richards și Boris Elfin: vîdea Stolicnaya! ● Revista canalului TV 5, „P.O.P.” a fost premiată la Cannes ca „cea mai bună revistă de televiziune”. ● Noul E.P. al grupului EMF va avea o tentă mai rock avînd în vedere prezența unei reluări din repertoriul lui Iggy Pop And The Stooges (Search And Destroy). Grupul s-a asociat cu colegii de la Carter USM, Lush și Daisy Chainsaw pentru a realiza o culegere anti-vivi — secțiune intitulată „How Much Longer?”. ● Acum 10 ani în topul italian pe primele locuri: 1. Non succedera più — Claudia Mori, 2. Felicità — Al Bano și Romina Power, 3. Storie di tutti giorni — Riccardo Fogli. Acum 20 de ani. 1. Jesabel — Delirium (dacă mai deține cineva melodia ne-ar face

o mare plăcere s-o difuzăm!). 2. Grande, grande, grande — Mina, 3. I giorni dell'arcobaleno — Nicola Di Bari. ● Riverdogs își caută o casă de discuri pentru cel de-al doilea album. Noul basist este Carey Beare iar Nick Brophy a trecut la chitară solo în locul lui Vivian Campbell prezent acum la Def Leppard. ● Deep Purple se află în faza de preproducție a celui de-al doilea disc cu solistul Joe Lynn Turner. Membrii trupei au decis ca Roger Glover să NU mai fie producător. ● Des' Ree are vo-

DAVID KOVEN într-un concert foarte reușit la București. A promis că va reveni

cea lui Tracy Chapman și strălucirea erotică a lui Whitney Houston. Și-a dorit să devină psiholog. S-a născut la Londra unde mama ei, asistentă medicală (provenită din Guyana) i-a cunoscut pe tatăl, agent de asigurări (originar din Barbados). La 3 ani micuța lua primele lecții de pian, iar apoi s-a pus pe scris poezii. Timp îndelungat a stat în patria tatălui ei, iar acum 5 ani a revenit la Londra unde s-a îndrăgostit de un vechi camarad de școală, Caspar King (26 de ani). El a convins-o să înregistreze o casetă demo pe care a expediat-o casei de discuri Bingo. Feel So High a ajuns rapid în topuri iar Des' Ree vinată de fani. Ultima lor ispravă: i-au furat jeansii preferați aflați la uscat în grădina. De atunci tinăra gospodină-solistă își usucă rufele în casă! ● Quincy Jones pătrunde în lumea jurnalistică cu revista VO-LUME, „o Biblie culturală a noii generații”. Va fi pentru generația hip-hop a anilor '90 ceea ce a fost „Rolling Stone” pentru anii '70. Primul număr va ieși la 7 septembrie. Parteneri în această nouă aventură îi vor fi cei de la Time-Warner. Jones mai are un contract de film precum și unul de casă de discuri (se va numi Qwest). Aceasta din urmă va scoate albumul New Order în Statele Unite. ● Cea de-a 33-a ediție a Festivalului de la Vina Del Mar a fost câștigată de Fernando Casas (Chile) urmat de portoricana Yvette Rodrigues, Paolo Herrera (Chile) și Walter Vitello (Italia). ●

Festivalul sibian — cronică în foileton (IV)

ZIUA A DOUA

Emoționați, unii chiar timizi, concurenții aspiranți la titlul de laureat evoluează pe rând în fața Juriului de specialitate — Dumitru Capoianu, Johnny Răducanu, Marius Popp, Mircea Tiberian, Dan Ionescu, Liviu Butoi, Florian Lungu — și în prezența marelui juriu al publicului. Îi cunosc și îi iubesc pe toți, dintre ei vor răsar, probabil, marii interpreți de mâine. Pe „Gal Big band” — orchestră de elevi din Galați întemeiată și condusă de Roland Andrei — am prezentat, tot în marile, într-un concert dat în orașul lor natal: Cărtelul DAVI din Chișinău a mai evoluat anul trecut la Festivalurile de la Costinești, Chișinău, Galați; „Street Of Jazz” din Constanța, un evint instrumental condus de trompetistul Marian Cucu a apărut de mai multe ori în ciclul de concerte „Jazz For You” de la Teatrul Fantasio; iar câștigătorii titlului de laureat pentru grupuri al Concursului Debutanților, componenții cvartetului „The Newcomers” din București au evoluat înainte de Festival la Clubul de jazz de la Casa Studenților din Calea Plevnei. Juriul a mai atribuit un titlu de laureat trompetistului Cucu pentru cea mai bună contribuție individuală și un Premiu special cvartetului DAVI.

Gala propriu-zisă din seara a doua — o putem numi convingeri că nu greșim „noaptea a doua” — începută cu o destul de mare înfrângere a oferit însă clipe de intensă satisfacție estetică și elevație artistică, într-o extinsă demarșare scenică receptată de un public care a dovedit o rezistență performanță la nesomn și bombardament informațional concretizat în sunete.

Ceea ce înținem doar, la spectacolul „Open” de dixie-jazz, gospel și blues susținut simbatic (23 martie) dimineața în piața din fața Muzeului Bruckenthal — mă refer la calitatea vocal-artistică a grupului brăsovean „The Sinners Quartet” — a fost confirmat în deschiderea celei de a doua gale propriu-zisă a Festivalului, în condițiile sonorizării profesionale realizată în

Sala Sindicatelor de Paul Enigărescu: patru voci bine timbrate, omogenizate la nivelul profesionalismului (inclusiv vibrato-ul glasurilor apăsate „în fază” la cei patru artiști lirici: Valentin Popescu, Ciprian Șerbănuț, Gabriel Oană și Attila Török, ca să nu mai vorbim de dinamica nuanțelor...), reușind să releve specificul muzicii „gospel” în stilul celebrului „Golden Gate Quartet”.

Rezultat al unor succese decantate ale expresiei, recitalul trio-ului „Cultural Evolution” (George Mănescu — pian, semnatul majorității compozițiilor interpretate, Ionel Eftimie — saxofon-tenor și clarinet, Corneliu Stroe — baterie, percucie, leader) a constituit elementul și contextul stilistic de înedit al Festivalului, definitiv o ipostază substanțială a avangardei; am reținut piese efectiv interesante precum „Valea Regilor” (Mănescu), „Balkan Soul” (Eftimie).

Ca multe alte prezente creative-interpretative ale sărbătorii sibiene, Marius Popp — monstru sacru al pianului, al compoziției, al didacticii jazz-ului românesc — a evoluat într-o formă instrumentală insolită. Creativitatea propriei și reformulării unor teme standard, marcate de acel determinism al tumultului, al vitalității contaminante, al robustetii, i-au adus în conul de lumină al interesului manifest al publicului pe muzicianul timișorean Johnny Bota la contrabas (profesor și violonist de muzică clasică, realizatorul unor apreciate emisiuni de jazz la Radio Timișoara, mai nou vicepreședinte al Asociației Române de Jazz) și pe foarte tânărul dar înzestrat baterist Dan Teodorescu, depășind cu puțin vârsta de 20 de ani, și el „implicat” prin profesie, în muzica clasică. Protagonistului i-a aparținut ideea neobișnuită de a lega într-un diptic sul generis (printr-un „bridge” de contrabas) tema lui Ron Carot „Einbahnstrasse” și propria compoziție, inspirată „Ploaie de vară”.

FLORIAN LUNGU

DOUA GENERAȚII ÎN FAȚA AFISULUI FESTIVALULUI

Foto: BEBE ORĂLA

„Un vis al lui Monk”

Să începem prin a vorbi despre ultimul dvs. disc, „THE CAT”...

JOHNNY GRIFFIN: „Da, cu KENNY WASHINGTON la baterie, MICHAEL WEISS la pian și DENIS IRWIN, contrabas, ei formează secția mea ritmică și pentru turneele din Statele Unite, Japonia, Australia... mai sint de asemenea CURTIS FULLER și STEVE NELSON. Nu cîntăm decât compoziții originale, aparținînd de cele două filioane stilistice din trecut: unul din perioada 1954-1957, numit „ever CHICAGO CALLING”, cîntăm cîntem cu MAX ROACH și WYNTON KELLY, iar celălalt denumit după compoziția „63rd STREET THEME” din 1960, perioada înregistrărilor mele la „Riverside”. Strada 63 era o arteră din Chicago unde se regăseau majoritatea cluburilor la sfîrșitul anilor '50.”

— Vorbiți deci de perioada cînd ați imprimat o mulțime de L.P.-uri în formula de quintet, cu doi saxofoniști...

J.G.: Pentru casele „Prestige” și „Jazzland”... la mai puțin de un an după plecarea mea din formația lui Thelonious Monk, prin 1960 bînuiesc am cîntat la „BIRDLAND” cu o secție ritmică de acolo, care mi-a pus probleme ce tîmmer de aș fi de componentă, peste tot, chiar și la New York. Într-o seară, ducîndu-mă la bar să beau ceva, m-am întîlnit cu EDDIE DAVIS. El mi-a sugerat să cîntăm împreună... deci două saxofoane tenor. Era un lucru obișnuit pentru vremea aceea... Al Cohn, Zoot Sims, Dexter Gordon, Sonny Stitt, Gene Ammons făceau la fel. Am vorbit cu patronul... a fost de acord, iar noi am format quintetul prin septembrie 1962.

— Și după aceea ați preferat totuși Europa!

J.G.: Da, o perioadă am cîntat la „Blue Note” în Paris... după care am plecat din quintet pentru a mă stabili în Olanda... soția mea este olandeză... dar într-o bună zi mi-am dat seama că nu am nici un motiv să rămîn în Olanda și, ca atare, am stat o vreme la Nisa... iar acum locuiesc într-un liniștit orașel Poitou.

Mirarea lui JOHNNY GRIFFIN în fața noului val de be-bop!

— Revenind la discul „Looking at Monk”, care erau rapoartele dintre membrii grupului cu Thelonious Monk?

J.G.: Eddie Lockjaw Davis cîntase cu Monk din anii '40, la Minton... Monk este una din influențele principale pentru mine. Cu vîrsta am descoperit pe „OMUL” ce se ascundea în spatele măștii MONK, în egală măsură cu muzica sa.

— Cum s-a făcut de ați cîntat cu Monk?

J.G.: După ce am plecat din formația lui Lionel Hampton, prin 1958, Joe Morris și cu mine ne-am decis să formăm un grup. Cautam un pianist Benny Harris, trompetistul, ni l-a propus pe ELMO HOPE, dar prin intermediul său îl cunoscușăm pe BUD POWELL și THELONIOUS MONK. Nu știu cum s-a făcut... am rămas cu cei doi pianisti care se admirau reciproc pînă la adorație... asadar am rămas la New York. Prin 1955 m-am întors la Chicago și cam tot pe atunci Monk s-a sosit pentru a cînta. Wilbur Ware mi-a telefonat. Wilbur cînta în secția ritmică, împreună cu Wilbur Campbell, din clubul unde trebuia să se producă Monk. Am stat astfel o săptămînă lângă Monk. După aceea m-a cooptat Ari Blakey pentru

JAZZ MESSENGERS, pînă în toamna lui 1957. După care, din nou la Chicago, am cîntat cu LESTER YOUNG și GENE AMMONS. În primăvara lui 1958, mă aflam acasă la ART BLAKEY, unde THELONIOUS MONK mi-a telefonat pentru a-mi propune să intru în grupul său, alături de Roy Haynes și Ahmed Abdul Malik. În aceeași formulă de componentă am cîntat vreo șase luni.

— Ce părere aveți de filmul „STRAIGHT NO CHASER”?

J.G.: Oamenii au în afîșrit posibilitatea să-l vadă reîncarnat pe Monk, nu ca într-o ficțiune cum este cea cu actorii profesioniști, „BIRD”.

— Ați vizionat filmul „ROUND MIDNIGHT”?

J.G.: Da. Nu mi-a plăcut deloc.

— Dar „BIRD”?

J.G.: Prima oară mi-a creat o mare impresie: îl cunoscușăm pe Parker. Dar am observat repede că în film se prelungea secția ritmică: bateristul din film era incapabil să „swing”-eze... parfumul original era astfel definitiv pierdut. Despre înrîgă... nu există nici un pic de umor. Ritmul e foarte lent. Viata unui astfel de muzician, transpusă pe ecran, pare extrem de tristă... lipsește mereu o tîrîșură esențială: umorul. Nu același lucru se întîmplă cu filmul documentar despre Monk... „Straight No Chaser”.

— Ce părere aveți despre tinerii care astăzi cîntă be-bop?

J.G.: Este fantastic. Ei au abandonat free-jazz-ul și avangarda pentru a reveni la muzică...

Interviu preluat din JAZZ MAGAZIN, 1992
Traducere de MIHAI GODOBOJA

* Este vorba de o serie de filme ce au ca subiect biografia romantică a unor personalități ale jazz-ului: BUD POWELL, LESTER YOUNG, CHARLIE PARKER, THELONIOUS MONK.

Asociația sau Federația Română de Jazz

Asociația noastră ar putea oferi acestor cluburi diferite materiale, cărți, reviste, casete audio și video, discuri și chiar lectori de specialitate; un buletin informativ care să consemneze evenimentele la zi, legate de viața jazzistică din țară și străinătate; corelarea activității dintre cluburi și a cluburilor cu agenții și organizații de concert și festivaluri; stimularea tinerilor muzicieni în învățămîntul de specialitate, în cluburi, apoi în concursuri și festivaluri naționale și chiar internaționale, în organizarea unor cursuri de vară, de

atempu: la Festivalul de Jazz de la Costinești.

Ca structură de organizare, Asociația reamintesc că are un președinte în persoana marelui Johnny Răducanu, doi vicepreședinți (Mircea Tiberian — București, Ionel Bota — Timișoara), un secretar, responsabil pe diferite resorturi și membri.

Una dintre principalele preocupări ale asociației noastre este găsirea unui sediu cu dotările necesare (telefon, fax, telex, bibliotecă, fonotecă, discotecă, aparatură audio și video). Unele speranțe în acest sens sînt legate de Uniunea Compozitorilor care, prin președintele ei, distinsul muzician, iubitor și de jazz, Pascal Bentoiu, ar putea oferi un cadru corespunzător Asociației Române de Jazz. Desigur, toată această activitate va putea fi asigurată pe baza unui fond financiar provenit din cotizații de la cluburi, de la profesioniști, (muzicieni și critici) sau de la membri independenți. În acest sens s-a propus și urmează să se studieze posibilitatea organizării unei societăți de jazz pe acțiuni.

Asadar, așteptăm scrisorile voastre, dar mai ales implicarea directă, ca independenți, sau ca membri ai unor cluburi de jazz. Cu puțin curaj, un asemenea club poate fi oricînd organizat și de voi. Adeziuni pot fi obținute atît prin sediul Asociației Române de Jazz, Calea Victoriei 141, sector 1 București, cit și prin intermediul revistei noastre.

ALEXANDRU ȘIPA

LA MULTI ONI!

happy birthday!

1

Rita Coolidge 1945, Jennifer Grey 1960, Steve Farris (Mr. Mister) 1957, Ray Parker Jr. 1954, Doug Barr 1949, Jack Klugman 1923, Little Walter (Marion Walter Jacobs) 1930, Judy Collins 1939, Johnny Colt (The Black Crowes) 1968, Mark Scott (Trixter) 1970, Bruno Ravel (Danger Danger).

2

Bing Crosby 1904, Markus Meyn (Camouflage) 1966, Engelbert Humperdinck 1936, Lou Gramm (Foreigner) 1950, David Dixon (Indecent Obsession) 1971, John Verity (Argent) 1944, Goldy McJohn (Steppenwolf) 1945, Robert Henerit (Argent) 1946, Danny Delarosa (Sweet F.A.) 1952, Matt Thorr (Jailhouse) 1952, Jo Callis 1951, Lucia Popescu Moraru, Hilton Valentine (The Animals) 1913.

3

Mark Thomas Miller 1960, Pete Seeger 1919, James Brown 1928, Frankie Valli (Four Seasons) 1937, Bobby Blitz Elsworth (Overkill).

4

Pia Zadora 1955, Audrey Hepburn 1929, Dana Bartzer 1966, Maynard Ferguson 1928, Ed Cassidy (Spirit) 1931, Tammy Wynette 1912, Mihaela Runcanu 1955.

5

Ian McCulloch (Echo & The Bunnymen) 1958, Steve Stevens 1959, Sage Stallone 1976, Tina Yothers 1973, Bill Ward (Ex. Black Sabbath) 1948.

6

Bob Seger 1945, Amadeus August 1912, Claus Mathias 1957, Larry Steinbachek (Bronski).

ANCA TURCASU

Beat 1960, Stewart Granger 1913, Peggy Lee 1920, Gregg Henry, Titus Andrei.

7

Max Tim 1960, Darren McGavin 1923, Johnny Maestro (Crests/Brooklyn Bridge) 1939, Phil Campbell (Motorhead) 1951, Jimmy Ruffin 1939.

8

Rick Nelson 1910, Bailey Phillip (Earth, Wind & Fire) 1951, Melissa Gilbert 1964, Anca Turcasu 1970, "Sam" Samwell-Smith (Yardbirds/Renaissance) 1943, Gary Glitter 1944, Rouven 1970, Alex Van Halen 1955, Eric Brittingham (Cladarella) 1964.

9

Marius Teicu 1945, David "Dave" Gahan (Depeche Mode) 1962, John Edwards (Status Quo) 1953, Billy Joel 1949, Hendrik Mariz 1968, Draft Deutscher 1946, Candice Bergen 1946, David

MAI

Prater (Sam & Dave) 1957, Peter Birell (Freddie & The Dreamers) 1941, Richard Furay (Buffalo Springfield/Poco) 1944, Steve Katz (Blues Project/Blood Sweat & Tears/American Flyer) 1945, Zodiac Mindwarp 1950, Cornet Chiriac 1912.

10

Bono Vox (U 2) 1960, Donovan 1946, Katja Woywood 1971, Roland Kaiser 1952, Danny

NICU ALIFANTIS

Rapp (Danny & The Juniors) 1941, Graham Gouldman 1946, Dave Mason (Traffic) 1946, Jay Ferguson (Spirit) 1947, Sid Vicious 1957.

11

Brian Wheat (Tesla) 1962, Eric Burdon (The Animals/War) 1941, Carla Bley 1938, Les Chadwick (Gerry & The Pacemakers) 1943

12

Emilio Estevez 1962, Bruce Boxleitner 1950, Billy Duffy (The Cult) 1961, Jolt Kerestely 1934, Billy Swan 1944, Ian McLagan (Faces) 1946, Steve Winwood (Spencer Davis Group/Traffic/Blind Faith) 1948, "Jacko" Marcellino (Sha Na Na) 1950, Aurelian Andreescu 1942, Billy Squier 1951, Ray Gillen (Badlands) 1962, Mark Evans (Warrior Soul).

SANDRA ȘI MICHAEL CREȚU

13

Stevie Wonder 1950, Oana Sirbu 1968, Johnny Logan 1955, Peter Gabriel 1950, Ritchie Valens 1941, Mary Wells 1943, Magic Dick (J. Geils Band) 1945, Pete "Overend" Watts (Mott The Hoople) 1949, Ileana Popovici 1946.

14

C.C. Deville (Poison), Danny Wood (N.K.O.T.B.) 1969, Fab Morvan (Milli Vanilli) 1956, David Byrne (Talking Heads) 1952, Oliver Simon (Mixed Emotions) 1957, Ian Ashbury (The Cult) 1962, Season Hubley 1951, Bobby Darin 1936, Jack Bruce (John Mayall's Bluesbreakers/Mannfred Mann/Cream) 1943, Gene Cornish (Rascals) 1945, Eric Peterson (Testament) 1964, Patrick Bruel 1959.

15

Andrea Jürgens 1967, Julian (Ju) Brookhouse (Curiosity Killed The Cat) 1963, Lee Horsley 1955, Eddy Arnold 1918, Trini Lopez 1937, Brian Eno 1948, Mike Oldfield 1953.

16

Hazel O'Connor 1955, Janet Jackson 1966, Gabriela Sabatini 1970, Jan Leyers (Soulister) 1958, Richard Page (Mr. Mister) 1953, "Red" Holt (Ramsey Lewis Trio) 1932, Jonathan Richman 1951, Gabriel Margărint 1927, Robert Fripp (King Crimson) 1946.

17

Bernhard Brink 1952, Jordan Knight (N.K.O.T.B.) 1970, Enya 1961, Udo Lindenberg 1945, Denn's Hopper 1936, Taj Mahal 1940, Jesse Winchester 1944, William Bradford (Yes/King Crimson) 1950, Audie Desbrow (Great White) 1957.

18

Thomas Gottschalk 1950, Igo Schwichtenberg (Helloween) 1955, Sandra 1962, Yannick Noah 1960, Martika 1969, Toyah 1953.

JAMES BROWN

Albert Hammond 1944, Michael Crețu 1957, Rick Wakeman (Yes) 1949, Alla Baianova 1920, Steve DeLong (Sweet F.A.) 1964.

OANA SIRBU

19

Yazz 1960, Dusty Hill (ZZ Top) 1949, Pierce Brosnan 1953, Rex Smith 1955, Jerry Hyman (Blood, Sweat & Tears) 1947, Joey Ramone (Ramones) 1962, Grace Jones 1950, Pete Townshend 1945, Ben Volpeltiere-Pierrot (Curiosity Killed The Cat) 1965, Duke Erickson (Metal Church) 1964.

20

Elsa 1973, Cher 1946, Viorel Gavrilă 1961, Mircea Drăgan 1945, Joe Cocker 1944, Steve George (Mr. Mister) 1955, Joe Tuner 1911, "Little" Jimmie Henderson (Black Oak Arkansas) 1954, James Stewart 1908, Ronald Isley (Isley Brothers) 1941, Pete McClanahan (Warrior Soul), Jay Schellen (Hurricane), Andrew Thomas (Bad Boys Blue) 1952.

STEVIE NICKS

21

Lenny Kravitz 1967, Nick Cassavetes 1959, Richard Hatch 1946, Fats Waller 1924, Leo Sayer 1948, Mr. T. 1958, Anthony Corder (Tora Tora) 1969, John Richo (Warrior Soul).

22

Iva Davies (Icehouse) 1956, Stephen Patrick Morrissey (Ex. Smiths) 1959, Al Corley 1957, Bernie Taupin 1950, Charles Aznavour 1924.

23

Francois Feldman 1958, Joan Collins 1933, Baltimore 1962, Phil Allocho (Law And Order).

24

Philippe LaFontaine 1955, Bob Dylan 1941, Priscilla Presley 1945, Derek Qu'nn (Freddie &

VIOREL GAVRILĂ

The Dreamers) 1942, Patti La Belle 1944, Steve Upton (Wishbone Ash) 1946, Rich Robinson (The Black Crowes) 1969, Tommy Page.

25

Klaus Meine (Scorpions) 1948, Paul Weller (Style Council) 1958, Connie Sellecca 1955, Miles Davis 1926, Jessi Colter 1947, Dumitru Lupu 1952, Mark Knight (Bang Tango) 1964, Colin Vearncombe "Black" 1962.

26

Philip Michael Thomas (Miami Vice) 1949, Marian Gold (Alphaville) 1958, Benji Gregory

ILEANA POPOVICI

1978, Genie Francis 1962, James Arness 1924, Leyon Helms (Band) 1943, Verden "Phaffy" Allen (Mott The Hoople) 1944, Wayne Hussey (The Mission) 1959, Stevie Nicks (Fleetwood Mac) 1948.

27

Pat Cash 1955, Lewis Collins 1946, Christopher Lee 1922, Louis Gossett Jr. 1936, Ramsey Lewis 1935, Alain Suchon.

28

Kylie Minogue 1968, Roland Gift (Fine Young Cannibals) 1962, Horst Frank 1928, T. Bonne Walker 1910, Papa John Creach (Hot Tuna) 1917, Gladys Knight 1944, John Fogerty (Creedence Clearwater Revival) 1945.

29

Francis Rossi (Status Quo) 1919, Louis Oberländer (The Jeremy Days) 1966, LaToya Jackson 1956, Emilio Sanchez 1955, Helmut Berger 1944, Roy Crowsdon (Freddie & The Dreamers) 1941, Gary Brooker (Procol Harum) 1949, Mel Gaynard (Simple Minds) 1960.

PETER GABRIEL

30

Just Mill (D.J. Mill (EMF) 1970, Marie Fredriksson (Roxette) 1958, Thomas Häßler 1966, Robert Tepper 1958, Ted McGinley 1958, Benny Goodman 1909, Lenny Davidson (Dave Clark Five) 1942, Steve West (Danger Danger) 1965, Michel Langevin (Voievod).

31

Scotti Hill (Skid Row) 1964, Brooke Shields 1963, Clint Eastwood 1930, Corey Hart 1962, Lea Thompson 1961, Sharon Gless 1943, Gregory Harrison 1950, Nicu Alifantis 1954, John Bonham (Led Zeppelin) 1947, Peter Yarrow (Peter, Paul & Mary) 1938, Mick Ralphs (ch. solo la Mott The Hoople) 1944.

VINERI
ÎN

10 melodii
pentru

NOAPTEA
DIRECT

A fost o ediție specială din mai multe motive. De astă dată ați avut ocazia să constatați cum sună un program fără invitați. Albumul lui John Lee Hooker îl datorăm colegului nostru de la Radio-Timișoara, Bogdan Puriș. Centrul Cultural American ne-a sprijinit cu secvențe din topul revistei Billboard. Le mulțumim și promitem să continuăm colaborarea spre binele vostru, al celor care ne ascultați.

- Lista melodiilor pentru 8 mai 1992:
1. E atât de frumos afară - MIRABELA DAUER
 2. Metal Heart - ACCEPT
 3. Nimic - PACIFIC EXPERIMENT
 4. But Not Tonight - DEPECHE MODE
 5. Desculț în iarbă - SEMNAL M.
 6. Shepherd Moons - ENYA
 7. Ninsorile de mai - LOREDANA GROZA
 8. Release Me - ENGELBERT HUMPERDINCK
 9. Ninge în luna mai - MARGARETA PISLARU
 10. White Room - CREAM

Dedicațiile se pot face în scris sau telefonic la numerele 13 69 01 și 14 31 90 (doar în timpul emisiunii). La ediția din 1 mai vom anunța câștigătorii abonamentelor oferite de organizatorii Festivalului București '92. (până la orele 24.00).

L. P. M. + A. P.

PIERO COTTO și BEATRICE DALI la București '92

HARAKIRI GENERALIZAT

• Mai întâi o corectură la titlul viitorului album Vasile Șelcaru. Se numește „Citește numai la final”. La alte mici scăpări nu ne oprim azi. • A apărut la Pitești o revistă „Metronom”, editată de Societatea de Muzică Rock „Cornel Chiriac” și Fan-Club Kapela. Ideea în sine este minunată. Tinerii din orașul lui Cornel s-au gândit să facă ceva în memoria unui adevărat model pentru noi toți, cel care lubim muzica adevărată. Numele de Metronom, ca publicatie, nu poate fi folosit de altcineva, decât de cei care l-au înregistrat cu acte în regulă la O.S.I.M. încă din 21 mai 1990 (decizia cu numărul 21768). Spunem acest lucru pentru că echipa P.R. & S. este aceeași cu cea care a realizat primele 3 numere ale revistei METRONOM (care figurează astfel și în Euro Pop Book din 1991 și 1992). Faptul că decamdata lucrăm la un săptămânal nu anulează drepturile noastre asupra numelui. În ceea ce privește emisiunea radio, aceasta l-a revenit, de drept, lui Geo Limbășanu. Cu tot respectul pentru inițiatorii din Trivale, trebuie să subliniem că există și o Societate cu acest nume (fără sediu, din păcate) și că din 18 ianuarie 1990 numele de Metronom (cel legat de Cornel Chiriac) a fost readus în conștiința publicului („Viața Capitalei”). Unii n-au așteptat 2 ani pentru a da Cezarului ce-i aparține! Pentru a evita dispute

inutile și neprincipiale sugerăm prietenilor noștri colegi să găsească o soluție firească pentru că două reviste cu același nume NU POT EXISTA!

• Un ultim avertisment pentru doi (fosti) colaboratori ai revistei. Este vorba de fotografii Dan Atanasiu și inginerul Adrian Patrescu (care s-a prezentat în calitate de „manager director” al Agenției de promovare a muzicii franceze în țările din Est). Dacă până la numărul viitor nu se vor achita de obligații față de redacție și cititori, vom fi nevoiți să expunem public faptul lor, pentru a-l feri pe alții de greșelă. „Incredibili”. (Asta pentru că se învârt constant în medii artistice, radio și TV). Sperăm din tot sufletul să nu fie cazul să intrăm în anamneze care costă vor avea consecințe grave.

• Rid ne semnalează discografia Pantera: Metal Magic (1983), Project In The Jungle (1984), I Am The Night (1985), Power Metal (1988), Cowboys From Hell (1990). Deci actualul este al 6-lea disc. Mulțumim! • Manuela Boacă din București ne atrage atenția asupra unor date nu tocmai exacte privind pagina rezervată popului german. „Sorry Little Sarah” este titlul corect (o dată a apărut altfel). Celelalte observații s-ar putea transforma în ceva util pentru toți, dacă ne expediez articolele citate pentru a le publica.

HARA-MUN-CI-TO-RESC

ABONAMENTE

Până pe 15 mai primim la redacție mandatele postale privind abonamentul pentru luna iunie (60 de lei). Primele 10 sosite beneficiază de cite un single Holograf. Vă rugăm să indicați numele și adresa cu litere de tipar.

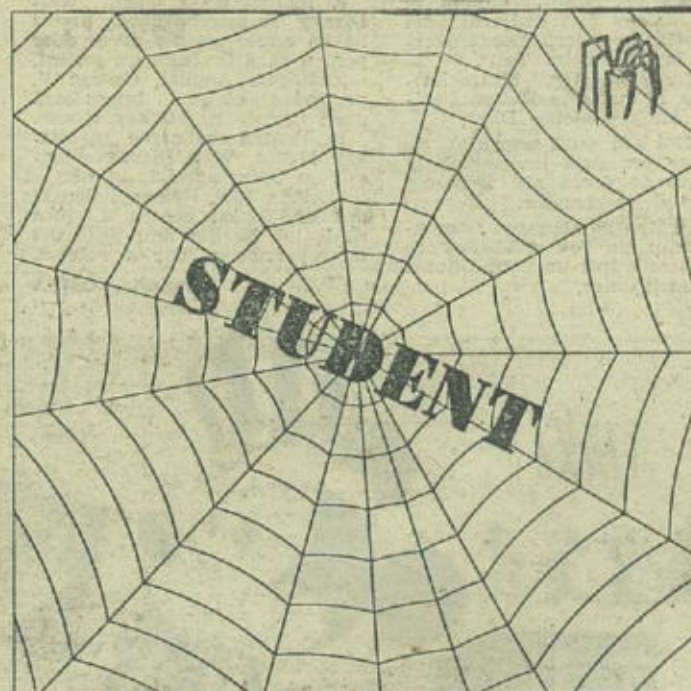
RED.

PREȚ 15 LEI

de toate

• VOX MONTIS la Casa de Cultură a Sindicatelor Petroșani ne informează colegul nostru Genu Tutu. Deschiderea a avut loc la 22 februarie într-o ambianță modernă. Simbătă și duminică (zilele de funcționare) sînt invitați artiști pentru scurte recitaluri. Pînă în prezent au trecut pe acolo Dan Spătaru, Florin Apostol, Vasile Șelcaru (pe 19 aprilie). Topul publicului din Petroșani: 1. Remember The Time - Michael Jackson, 2. Rhythm Is The Dancer - Snap, 3. Hazard - Richard Marx, 4. Ce la Rai - Toto Cutugno, 5. Justified And Ancient - The K.L.F., 6. Megaparty - Latino Party, 7. Deja Vu - Blue System, 8. Get Up - Bingo Boys, 9. Singur în noapte - Compact, 10. Don't Let The Sun... - Elton John / George Michael. Noi reușite și numai programe de calitate înnoșilor de la VOX MONTIS! • Revista „FRIDAY NIGHT” editată de fanii emisiunii V.N.D. a ajuns la numărul 3 și arată tot mai bine. Materiale despre Phoenix, New Kids On The Block, Milli Vanilli și cele mai bune intenții ne întăresc convingerea că presa muzicală este în plină creștere. • De la Cătălin Sibișan din Brașov aflăm că Sandu Albiter s-a întors din Germania așa că putem spera la o revenire în studiouri a celor de la Grup '74. Sînt șanse ca studenții brașoveni să deschidă un post de radio cu sprijinul Universității. Nu ne rămîne decît să le ținem pumnii strînși pentru o probă! • Noua formulă de stimulare a creației autohtone difuzată luni pe micul ecran este mai echilibrată și mai aproape de adevăr decît „O melodie dintr-o sută”. Compozitorii tineri

și talentați au oferit partituri moderne cu șanse reale de a trece rampa: Ștefan Elsteriu, Virgil Popescu, Doru Căpălescu, ș.a. Despre prezentare nu avem cuvinte. Se pare că fiecare epocă are marotele sale. Fiind concurs să stea toți interpreții în scenă („inedit” zicea cineva, uitînd de Cănaclu) mi s-a părut „prea modern” deși dacă cei în cauză s-au simțit bine nu mai contează opinia altora.

UN ZIAR ÎMPOTRIVA
TUTUROR PĂIANJENILOR!

MA HOLBEZ CU SI EU!

• Destul de rar în ultima vreme pentru că mi s-a defectat televizorul. Așa că am apelat la vecini. După conferința de presă duminică a președintelui onoratei instituții mă hotărisem să nu mă mai uit decît ca să fac economii. Dacă era pe 1 aprilie era cea mai bună emisiune a anului, dar așa... • Am perceput-o ea pe o emisiune cu cîntec și pe cea a lui Emanuel Valeriu, care desi n-are nici cele mai vagi idei despre psihologie (după cum folosește termenii pe care eu l-am scos din dicționar pentru a mă lămuri) se ambiționează să compromită o breșă de care sigur va avea nevoie. • Rock Panorama a mai fost laudată pe aici. O fac și eu. Nu știu de ce apare Florian Pittis doar ca prezentator cînd eu am convingerea că el gîndeste materialele vorbite, că ideile îi aparțin. Adică unul care traduce o emisiune este realizator. Iar altul care o concepe, ba chiar o interpretează cu talent este doar prezentator? Mă rog poate nu mă prind eu la nuanțe. Frumos ca-doul cu Deep Purple (parcă prima lor piesă de top, Hush, venea totuși din repertoriul lui Joe South și nu de la Bobby Goldsboro), ba și cel cu Gary Moore. Ideea cu zilele de naștere (pe care o folosim și noi cei de la P.R. & S) ar putea fi un pretext bun pentru o rubrică lunară de milioane! Faptul că s-a difuzat o secvență de la ECOPOP '92 din aceeași zi mi-a confirmat părerea că se pot face multe, dacă cineva chiar vrea. (Mihai (Godoroja) și Minel (Stoica) imi devin tot mai dragi. Zău! • Cîrcul de la Cîrc nu m-a entuziasmat deloc. Nu-mi vine să cred că adolescenții de azi sînt situați la așa un nivel. Dacă lor asta le place, atunci ce ne mai mirăm de vadul celor de la Albatros, Generic și alții? Mădălina tălată, săraca, și imitată de un copilas. Carmen Trandafir dansînd cu simpaticii dalmatieni, Leo Iorga în cușcă, și multe altele pe care mă jenez să le numesc n-au avut sare și piper, pic de umor și firească. Totul părea regizat și cumva fals, iar dacă se adresa celor mici nu trebuia difuzat la mlezul nopții. Singura fază care m-a păcălit a fost cea cu măști. Eu am crezut că albul e pe bune! Ca show de televiziune n-o fi fost rău, nici ca reclamă ambițioasă pentru revista lui Mihăiță, dar în rest... • Mai mult mi-a plăcut derbyul fotbalistic comentat agreabil de Emil Grădănescu. Chiar dacă a avut cîteva mici gafe. • Francezii ne-au arătat că gimnastica nu mai este suficient de spectaculoasă, atractive, completînd-o cu un program artistic care le-o fi rămas de la Albertville. Transformarea unui sport atât de frumos și de bogat în stări, emoții, tensiuni într-o parte a unui show n-o vîd bine. Poate vouă vă convine. E o părere absolut subiectivă așa că vă rog să nu săriți la mine. Mă gîndesc că la

campionatele de polo ar trebui să fie un program cu deffini, foc, pinguini și hipopotami în deschidere, ca să atragă și publicul de la Grădina zoologică. • Despre concertul de pe Wembley (nedifuzat la noi dar pe care l-am vizionat la bulgari) a scris deja șeful meu în „Curierul național” de miercuri (prompt cum îi sade bine). Mai întîi trebuie să-mi exprim nedumerirea și revolta neîntîlnirii în direct a unui eveniment unic în istoria genului. Atîta mări artiști reușiti pentru a-l comemora pe un coleg inegalabil (s-a văzut net acest lucru), o încălcare emoțională rar văzută, un public de neimaginat, filmări ca la carte, nu vedem oricînd Freddie Mercury Tribute Concert din 20 aprilie a avut atîtea momente mari, încît mi-e greu să le enumăr pe toate. Degajarea, relaxarea lui Gary Carrone de la Extreme, Def Leppard cu Vivian Campbell și apoi cu Bryan May, Guns N'Roses cu Paradise City și Knockin' On The Heaven's Door (din repertoriul lui Dylan) m-au impresionat în prima parte. La 22.30 au intrat în scenă cei 3 de la Queen. Efecte de lumină, schimbări permanente în formule. Joe Elliot, vocalistul lui Def Leppard, Slash la chitară, Tony Iommi de la Black Sabbath (care a stat mai mult), Roger Daltrey de la The Who a cîntat ca în tinerețe (I. W. and I. All) iar italianul Zucchero s-a descurcat cu Las Palabras de Amor. Ați revenit cîte unul Carrone, James Hetfield de la Metallica (ei au cîntat mai devreme și nu l-am văzut), Robert Plant (bătrînu' Zep) a făcut o splendidă legătură Queen-Led Zeppelin trecînd în Crazy Little Thing Called Love. Bryan May s-a așezat la clape și a cîntat „Too Much Love Will Kill You” (pe care l-am perceput ca moment culminant al serii, ca mesaj, ca simplitate). Paul Young a reluat pentru a treia oară Radio Ga Ga iar publicul s-a comportat adecvat, chiar mai bine decît pe video clip. O sincronizare perfectă a miilor de brațe cum numai la coreenți mai vezi. Seal cu ochelari și costum alb a cîntat Who Wants To Live Forever, Lisa Stansfield a venit cu bigudiuri și cu aspiratorul pentru I Want To Break Free, apoi a cîntat cu George Michael, Elton John cu păr nou (implantat a costat 50.000 de mărci) este în formă mare. Axl Rose în duet cu Elton John (nu-mi imaginam că se poate). În final au fost We Will Rock You, The Show Must Go On și We Are The Champions cu toată lumea pe scenă, Liza Minelli (bună prietenă cu Freddie) fiind solistă. Din cîte am aflat în prima parte au mai cîntat și Scorpions, Insuperabile cu Freddie vorbind, cîntînd, au fost excelente așese. După un așa regal nu mă mai uit la televizor două săptămîni. La Mulți Ani oamenilor muncii! • GALBIOARA

FAN-CLUBURI

VASILE ȘELCARU

GABRIELA ENACHE — Aleea Vlăscel nr. 2, bloc M1, ap. 31, sect. 6, BUCUREȘTI, cod 77466

ELENA NEGOTIA — Aleea Castor nr. 3, bloc G8, sc. B, et. I, ap. 25, PLOIEȘTI, 2000, jud. PRAHOVA

CODRUȚA DOMȘA — str. Aleea Sreli nr. 4, Hip III, bloc 107, sc. A, ap. 25, SIBIU 2400,